

**DŽEK
SLEJD**

**BROJ
102**

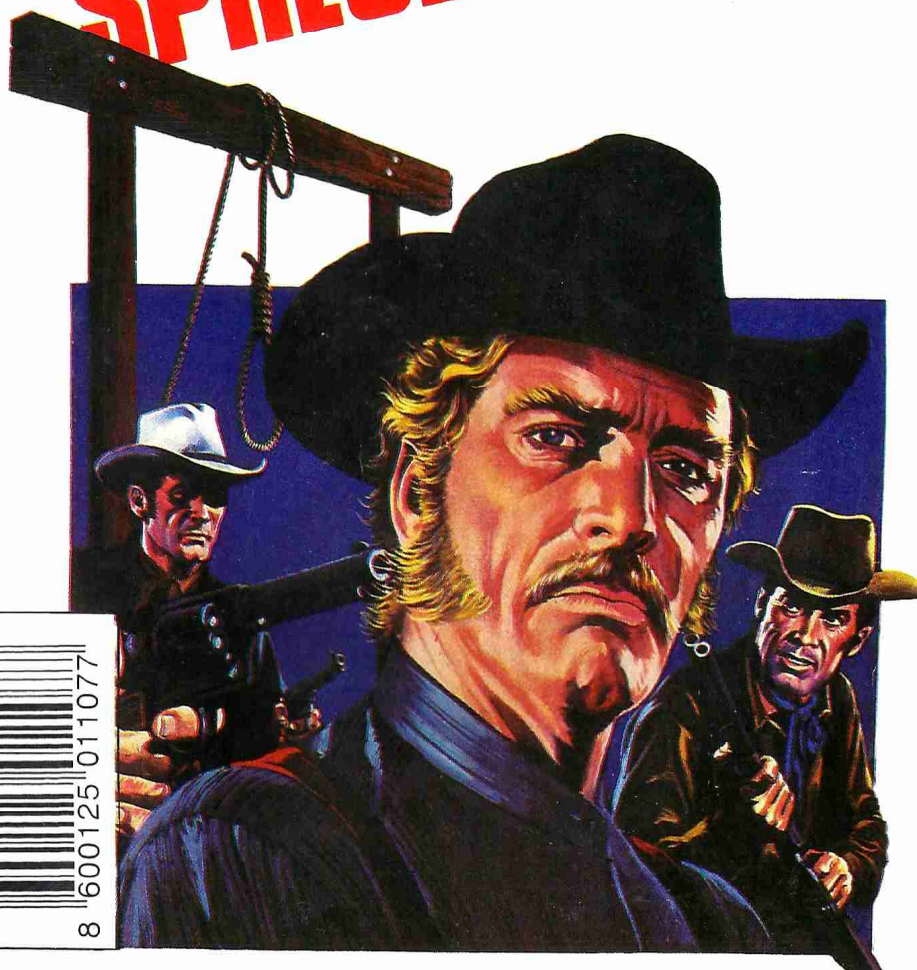
CENA

500 DINARA

**EDICIJA
DOK
HOLIDEJ
VANREDAN
BROJ**

ŠEUN

SPREČENI LINČ

8 600125 011077

★ **SEJN** ★

BROJ 102

DŽEK SLEJD

SPREČENI LINČ

NIŠRO FORUM-OUR MARKETPRINT

EDICIJA WESTERN ROMANA

ŠEJN

Broj 102

Glavni i odgovorni urednik
Slavko DRAGINČIĆ

Urednik
Zorka CIRIĆ

Naslov originala
Jack Slade
THE THWARTED LYNCH

Recenzija
Zoran VELIKIĆ

Prevod i adaptacija
Zoran VELIKIĆ

Lektor
Olivera ŠIJAKKI

Tehnički urednik
Lajoš ILEŠ

Naslovna strana
Ferenc BARAT

Korektori:

Margit HORVAT-HARANGOZO
Iren GALAMBOŠ

Štampa 29. X 1987.

Tržište 16. XI 1987.

Izdaje i štampa NIŠRO FORUM — OOUR MARKETPRINT, Novi
Sad, Vojvode Mišića br. 1.

Glavni i odgovorni urednik: Slavko DRAGINČIĆ; Urednik: Zorka
CIRIĆ

Naslov originala: Jack Slade — THE THWARTED LYNCH

Copyright: 1976. by Towe Publications INC, prema ugovoru sa
GPA iz Minhena.

Sva prava se zadržavaju, uključujući prava na reprodukovanje ove
knjige u celini, ili delimično, ili na bilo koji drugi način.

Oslobođeno osnovnog poreza na promet, mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine, broj
413-12/79. od 28. II 1979. godine.

U ušima im je još uvek odzvanjala tutnjava kamenja koje se obrušavalo sa svih strana. Uska pećina je bila prepuna guste, gotovo neprozirne prašine tako da su se rudarske svetiljke jedva nazirale. Jedan od ljudi koji su se probijali kroz ovaj pakao počeo je glasno da kašlje, da bi zatim navukao maramu na nos i usta i tako se bar delimično zaštitio od prašine koja je pretila da ih uguši.

Brajan Mek Koli je iznenada osetio blago strujanje vazduha koje je pokretalo uskovitlanu prašinu prema izlazu iz pećine. To je bio siguran znak da su bili blizu izbavljenja. Međutim, trebalo je da prođe još celih pet minuta ispunjenih natčovečanskim naporima pre nego što su pred sobom ugledali svetlost dana. U trenutku kada ih je od izlaza delilo još samo nekoliko koraka, Brajan Mek Koli je iza svojih leđa ponovo začuo onu potmulu tutnjavu. Kada se panično okrenuo ugledao je Buča Tejta kako se penje preko gomile kamenja koje je gotovo u potpunosti bilo zatrpalo prolaz. Ne obraćajući se mnogo na opasnost koja im je i dalje pretila, Tejt je kresnuo palidrvcem o zid pećine i počeo njime da osvetljava tamnu rupu koja se pojavila u zidu nakon ponovnog odrona kamenja.

Mek Koli je osetio da je Buč Tejt naprosto zanemeo, očigledno zapanjen onim što je ugledao. Sedeo je nepokretno na gomili kamenja i zurio u procep pred sobom. Tek nakon što se plamen ugasio Tejt se polako povratio od iznenađenja koje je doživeo.

Sa rudarskom svetiljkom u ruci Mek Koli se uputio prema svom prijatelju. Buč nije morao ništa da mu govori pošto je jedan pogled na njegove iskolačene oči Mek Koliju bio jasan pokazatelj da je nešto otkrio u tamni kamenog procepa. Kada je nakon nekoliko sekundi stigao do mesta na kome se Buč Tejt i dalje nalazio, Mek Koli je počeo lampom da osvetljava prostor koji je, u stvari, nalikovao na minijaturnu pećinu u kakvoj su se trenutno nalazili.

Mek Koli se gotovo skamenio kada je u odsjaju lampe ugledao beličasto svetlucanje nečega što se nalazilo oslonjeno uza zid pećine. U svetlosti lampe ugledali su tri ljudska kostura čije su lobanje odavale utisak kao da im se smeju. Iz jednog od ova tri kostura virio je vrh strele.

Mek Koli i Tejt se nemo zagledaše.

— Tvoj stari očigledno nije bio baš onoliko lud koliko su svi mislili da jeste, Brajane! — izusto je Buč Tejt. — Tri mrtvaca! Ovo mora da je pećina o kojoj je uvek pričao. Uveren sam da pre nas niko nije bio ovde.

Mek Koli je samo klimnuo glavom. Gotovo da mu se za trenutak zavrtilo u glavi pri pomisli da bi i ostatak očeve priče mogao da odgovara istini.

Buč Tejt je isto kao i on ostavljao utisak zapuštenog i podivljalog čoveka. Međutim, to i nije bilo ništa neobično pošto su se već više od dva meseca potucali po planinama provincije Sonora na severu Meksika. U ovim krajevima je voda bila suviše skupa da bi se trošila na tako nevažne stvari kao što je svakodnevno umivanje.

aiaaeaciVPāuhūi,udL

Buč Tejt je tiho zviznuo kroz zube i pokazao u pravcu gomile kamenja, koja se nalazila pored kostura i koja je očigledno nešto krila.

Obojica su se bez oklevanjaa stuštili dole u pećinu. Spustivši se na kolena počeli su užurbano da razgrću kamenje. Mek Koli jeve grube ruke su iznenada zadržtale. Zagledavši se u Buča Tejta video je kako je ovaj počeo užurbano da diše od silnog uzbuđenja koje je i jednog i drugog obtuzelo kada su ispod naslaganog kamenja ugledali odsjaj velikog metalnog kovčega. Nastavili su sada još užurbanije da razgrću kamenje sve dok se pred njima nije pojavio kovčeg u svoj svojoj veličini.

Na kovčegu se jasno raspoznavao utisnuti grb meksičkog cara. Kada je Mek Koli rukom uklonio prašinu sa sanduka počeo je tihim glasom da čita natpis koji se pojavio pred njihovim očima: „Casa de la Moneda de Mexico.”

— Hajde, pomози mi! — promrmlijaо je Buč Tejt kada je uhvatio jednu od dve metalne ručice na kovčegu.

Napinjali su se iz petnih žila, ali nikako im nije polazilo za rukom da ga pomere. Očima koje su gorele od znatiželje da što pre saznaju šta se u kovčegu nalazi, Mek Koli i Tejt se pogledaše.

Mek Koli je drhtavim prstima počeo da pipa bravu koja, kao ni metal kojim je kovčeg bio okovan još nije počela da rđa. Razlog za tako nešto mogao je jedino da leži u izuzetno niskoj vlažnosti vazduha ovde u ovom planinskom masivu.

— Buč, idi po metalnu polugu koju smo poneli sa sobom! — procedio je Mek Koli.

Buč Tejt je odmah počeo da se penje uz obrušeno kamenje prema pećini iz koje su do maločas panično pokušavali da umaknu, da bi se već nakon nekoliko sekundi ponovo pojavio, držeći u ruci dugu metalnu šipku čiji je pljosnati vrh bio blago povijen nagore.

Prihvativši polugu od svog prijatelja. Mek Koli je pokušao da je gurne u procep ispod poklopca kovčega, ali morao je uskoro da odustane pošto se pokazalo da procep nije dovoljno širok. Tek kada je sa druge strane kovčega pronašao malo veću pukotinu zabio je šipku u nju, a zatim se celom svojom težinom oslonio o drugi kraj metalne poluge. Začula se škripa masivnog drveta. Ipak Buč Tejt je morao da mu priskoči u pomoć da bi razvaljili teške gvozdene okove na kovčegu.

Poklopac se samo na trenutak bio podigao da bi se odmah zatim vratio u prvobitan položaj. No, i taj delić sekunde bio je obojici dovoljan da primete blesak metala koji je dopirao

iz sanduka. Već pri samoj pomisli na to šta bi moglo da se krije u kovčegu, obojica zanemeše.

Mek Koli se prvi donekle povratio. Polako je prišao poklopcu i počeo drhtavim prstima da ga podiže. Uzbudjenje je učinilo svoje tako da je sve ubrzanije disao dok je iskolačenih očiju zurio u ono što se pred njima pojavilo. Kovčeg je do samog ruba bio napunjen srebrnim novčićima.

U tom trenutku je masivni poklopac kliznuo u stranu i uz tresak završio na obližnjem kamenju. Pri tome je nedostajalo samo nekoliko santimetara pa da zgnječi Tejtovu nogu, ali on je bio toliko opčinjen onim što je ugledao da nije ni bio svestan opasnosti u kojoj se nalazio.

Mek Koli je uzeo jedan od novčića u ruke i približio ga rudarskoj lampi koju su prethodno ostavili na nekoj izbočini u zidu. Bio je to srebrni pezos sa likom cara Maksimilijana, koji je već više od petnaest godina bio mrtav.

— Mora da ih ima najmanje 1000 — promrmljao je Buč Tejt.

Mek Koli lagano klimnu glavom. Pošto je prvobitno uzbudjenje polako iščezavalo, mogao je trezveno da razmišlja. Sada kada im je konačno pošlo za rukom da pronađu ono za čim su tako dugo tragali morao je da prizna da je u stvari očekivao da će pronaći veću sumu novca. Ukoliko se i radilo o ukupno 1000 srebrnih pezosa, tada sadržaj kovčega nije vredeo više od 2000 dolara što i nije bila neka suma koja je bila vredna svih iskušenja kroz koja su do sada prošli. Osnovni razlog za ovakva razmišljanja bila je činjenica što je njegov otac neprekidno govorio o skrivenom blagu neprocenjive vrednosti. Nije mogao da zamisli da bi ljudi čije su kosti ovde pronašli, kao i ostali koje su Huaristi uhvatili u neposrednoj blizini granice sa Arizonom, stavili svoje živote na kocku zbog bednih 2000 dolara.

Buč Tejt koji se nalazio na nekoliko koraka od njega slučajno je vrhom čizme odgurnuo hrpu kamenja pored sebe.

— Sto mu gromova, Brajane! Pa ovde je još jedan sanduk!

II

Kasnije se ispostavilo da Tejt nije pronašao samo još jedan sanduk već ukupno četiri u kojima su se nalazili srebrni pezos.

Tek kada su otvorili i poslednji sanduk, Mek Koli i Tejt su ustanovili da su se u svakom sanduku ispod sloja srebrnih pezosa krile poluge zlata na kojima se nalazio pečat grada Meksiko Sitijsa.

Trebalo je da prođe izvesno vreme pre nego što su shvatili kakva im se sreća to osmehnula nakon dva meseca provedenih u divljini Siere de Sahuaripe, gde su neprekidno bili izloženi opasnosti da ih neki od odmetnika, koji su se ovde krili, otkriju.

Buč Tejt je bio već u više navrata izrazio sumnju da će bilo šta pronaći. Polazio je uvek od toga da je otac Brajana Mek Kolijsa uvek važio za pomalo čudnovatog čoveka, koji je znao da priča stvari koje nisu imale baš mnogo zajedničkog sa stvarnošću. Brajanov otac je čitav svoj život proveo u poteri

za stvarima koje su po njegovim rečima trebale da mu donesu čitavo bogatstvo. Na kraju, kada je poginuo od strele Apača, u džepu je imao samo novčanicu od sto dolara koja je povrh svega još i bila lažna.

Sada se, međutim, ispostavilo da mapa koju su kod njega pronašli i koju su zajedno sa ostalim stvarima predali njegovom sinu Brajanu nije bila lažna u šta Brajan Mek Koli nikada nije ni sumnjao. Niko drugi sem njega nije bio upoznat sa činjenicom da je stari Mek Koli pre više od petnaest godina jahao kao plaćenik za meksičkog cara Maksimilijana.

Poluge zlata, koje su pronašli, vredele su sigurno čitavo bogatstvo.

Bilo ih je ukupno šestorica koji su u to vreme trebali da prebace zlato iz banke „Casa de la Mexico” u Sjedinjene Države. Mek Koli je to saznao od jednog već ostarelog generala Huarista kada je počeo da prikuplja podatke vezane za mapu koju je nasledio od svog oca. Huarista su uhvatili i ubili trojicu u neposrednoj blizini granice dok su za preostalom trojicom mesecima uzaludno tragali u planinama Siere de Sahuaripe. Mek Koli jeva istraživanja nisu ostala nezapažena u gradiću Hermosiliju. Stari general mu je natovario na vrat nekoliko momaka koji su ga pratili do Nogalesa. Odatle je Mek Koli produžio dalje do Tusona gde je čekao više od mesec dana dok nije stigao njegov stari prijatelj Buč Tejt. Buč mu je bio preko potreban, pošto se nije usuđivao da se sam pojavu u blizini Siere de Sahuaripe.

Buč Tejt je zajedno sa svojim bratom posedovao mali ranč u državi Kolorado na kome su uzgajali konje. Bio je van sebe od besa kada je saznao da ga je Mek Koli pozvao da bi zajedno tragali za skrivenim blagom o kome je pričao stari Mek Koli. Buč Tejt se od muke toliko bio napio da je tek nakon tri dana došao sebi, no tada se već nalazio zajedno sa Mek Koliem duboko u Sonori. Sa sobom su vodili mnoštvo mazgi koje su bile natovarene svim mogućim stvarima koje su sr Mek Koliu učinile potrebnim za jedan ovakav poduhvat.

Mapa koju je Mek Koli liubomorno čuvao nije sadržavala mnogo podataka, ali i pored toga već im je nakon nekoliko dana pošlo za rukom da pronađu mesto koje je prvobitni vlasnik mape uzeo za polazište prilikom opisa puta koji je vodio do skrivenog blaga.

Putovanje je iziskivalo strahovite napore tako da je čak i Mek Koli koji je čvrsto bio uveren u verodostojnost mape u više navrata hteo od svega da digne ruke i da se vrati nazad u Arizonu.

Sada, međutim, kada su bili bogati, obojica su zaboravili na sve tegobe koje su ih neprekidno pratile.

Buč Tejt je konačno bio u mogućnosti da ostvari svoj davninašnji san o ogromnom ranču negde u Koloradu, dok je Brajan Mek Koli nameravao da preuzme salun u Tusonu koji je prethodni vlasnik prodavao, pošto je sebe smatrao suviše stariim da bi vodio jedno ovakvo prometno mesto.

— Šta ti misliš, Buč? — unitao je Mek Koli promuklim glasom. — Da li da sve ovo odjednom prebacimo preko granice?

Počevši se po bradi, Buč Tejt lagano odmahnu glavom.

— Ovo je ipak najsigurnije mesto za' zlato — promrmljao je Tejt. — Mislim da bi najpametnije bilo da najpre ponesemo samo ono što se nalazi u jednom od ovih sanduka. Ukoliko nas neko napadne, još uvek će nam ostati dovoljno za ono što smo naumili. Ovde u ovoj pećini ga niko neće tako lako pronaći.

Brajan Mek Koli je u potpunosti delio mišljenje svoga prijatelja. Rešili su da prenoće ovde u pećini pre nego što se sledećeg jutra upute nazad za Tuson. Ugasili su rudarsku lampu i prepustili se svako svojim snovima.

Mek Koli je sebe već video u tamnom elegantnom odelu u društvu prelepih devojaka, a ispred Tejtovih očiju je u mislima prolazila neprekidna reka ogromnih krda goveda...

III

Zenina sedefasta koža se presijavala pri slabom svetlu petrolejske lampe. U njenim tamnim očima ogledala se neskrivena požuda dok je posmatrala golo telo muškarca koji je ležao pored nje na širokom krevetu. Čes Gredi je bio muškarac sasvim drugog kalibra nego što je to bio njen muž Džek Vilson. Jedino u njegovom zagrljaju ona je uspevala da nađe svoju sreću.

Doni Vilson to i nije mnogo smetalo pošto se nije udala za Džeka kako bi joj ovaj pružao telesna zadovoljstva. Za tako nešto Džek Vilson je bio jednostavno prestar već u trenutku kada su se pre nekoliko godina venčali. Vilsonov osnovni kvalitet bio je taj što je bio bogat i što je mogao mnogo toga da joj pruži.

Kada je, međutim, prvi put na svom telu osetila užarene poglede Česa Gredija, bilo joj je jasno da joj ipak nije dovoljno ono što joj njen muž svojim novcem omogućuje.

U nekim trenucima Dona Vilson nije mogla da se otme utisku da je Čes Gredi bio iz čistog koristoljublja sa njom. I u krevetu je znao da bude isto onako proračunat i hladnokrvan, kao i za kockarskim stolom.

Sto za kojim se kartao svakog večer u salunu „Kristal palas” koji je pripadao njenom mužu bio je pravi rudnik zlata. Za taj sto bi uvek sedeli drugi ljudi koji su hteli da stave na probu Gredijevu neverovatnu kartarošku sreću.

Svetlost petrolejske lampe bacala je njegovu senku na zid kolibe u trenutku kada se polako podigao sa kreveta i posegao za cigaretama koje su se nalazile na obližnjem stočiću. Nagno se napred i zapalio je iznad staklenog dela petrolejske lampe, a zatim je počeo halapljivo da uvlači dim u sebe.

Za to vreme je Donina ruka nežno milovala njegova snažna leđa.

— Trebalo bi češće da dolazimo ovamo, Čes — promrmljala je ona umiljato. — Čitava nedelja bez tvog dodira može da bude užasno duga.

Nakon što je izbacio dim iz pluća, Čes Gredi se okrenuo prema svojoj ljubavnici.

— Moraćemo ubuduće vraški da pazimo! — reče on. — U poslednje vreme imam neki čudan osećaj kao da Džek neš-

to naslućuje. Već sam ga u nekoliko navrata ulovio kako me nekako čudno posmatra.

— Čini ti se. On ti jednostavno zavidi što uvek dobijaš na kartama. Prosto se razboli kada vidi koliko novca svake večeri zaradiš u njegovom salunu. Strahovito se ljuti na sebe što nije zahtevao procenat od svakog dobitka kada je sklapao ugovor sa tobom.

— Zaista ne znam, ali mi se učinilo kao da se zavesa u tvojoj spavaćoj sobi pomera dok sam danas poslepodne ulazio u koral po konja.

— Da li si siguran? — upitala ga je Dona, namrštivši se.

— Potpuno! Bar me oči do sada nikada nisu varale. Sigurno, Džek više nije mlad, ali i pored toga mogu da zamislim da može da bude izuzetno podao ukoliko nas ulovi zajedno.

— On nema pojma da ova koliba uopšte postoji, a i otako ga poznajem, još nijednom nije napustio Tumbston.

— Mislim da bi i pored toga bilo pametnije da se izvesno vreme ne vidamo kako bi prestao da nas uhodi — odvratio je Čes Gredi slegnuvši ramenima.

Ona je počela da puzi po krevetu da bi mogla da se pripije uz njega.

— Ne misliš to valjda ozbiljno, Čes!? — prošaputala je Dona. — Šta misliš kako da izdržim svo to vreme bez tebe? Poludela bih kada te ne bih makar jednom nedeljno viđala!

— Budi razumna, Dona! Šta će biti ako te Džek jednog dana jednostavno izbaci iz svoje kuće? U tom slučaju bi se našla na ulici bez ijednog centa u džepu. A znaš da ja nemam dovoljno novca da ti omogućim onakav život kakav sada pored njega vodiš.

Donu Vilson je najviše bolelo to što nijednom rečju nije spominjao mogućnost da bi mogli da ostanu zajedno ukoliko bi je Džek uistinu izbacio na ulicu.

— A ja sam mislila da ti mnogo više značim. Zar ne čezneš i ti za tim da neprekidno budemo zajedno?

— Naravno da i ja to želim, jedino što u toj silnoj želji ne gubim glavu i nisam spreman da sve stavim na kocku.

— Hm, možda si u pravu, Čes — reče Dona dok je ustajala sa kreveta u želji da se obuče.

U tom trenutku začula je nečije bučne pokušaje da otvori ulazna vrata. Okrenuvši se prestravljeno u tom pravcu, uspela je jedino krajičkom oka da vidi kako se Čes Gredi bacio u strahu u nameri da se nekako dokopa revolvera koji je visio u futroli na uzglavlju kreveta.

Samo delić sekunde kasnije vrata su se uz tresak otvorila i na njima se pojavila silueta njima dobro poznatog sedokosog muškarca. Izraz njegovih bleđunjavih očiju nedvosmisleno je govorio da je van sebe od besa. Bez ijedne reči Džek Vilson je podigao desnicu u kojoj se već nalazio revolver i počeo da puca.

— Ne, Džek! — viknula je Dona panično.

Udarac njegove snažne levice odbacio je u stranu. Zatim je njegov revolver još jednom zagrmio.

Poslednji sunčevi zraci su kroz odškrinuta vrata delimično osvetljavali unutrašnjost kolibe tako da je Dona mogla

jasno da vidi kako se Čes Gredi bolno zateturao. Njegova leva ruka je bila oblivena krvlju.

— Protuvo prokleta! — dreknuo je Džek Vilson. — Znao sam da...

Prasak revolvera nije mu dozvolio da dovrši rečenicu. Pogođen u grudi, Džek Vilson se zgrčio, načinio nekoliko koraka pokušavajući da pronađe neki oslonac, da bi se na kraju stro-poštao na pod kolibe.

Ne obazirući se monogo na svog muža, Dona Vilson je usplahireno odjurila do kreveta ispred koga je na podu sedeo Čes Gredi i nemo zurio u svoju krvavu ruku. U drugoj je grčevito stezao revolver čija se cev još uvek dimila.

Tek tada se Dona Vilson osvrnula da bi videla šta je sa Džekom. Ležao je raširenih ruku na leđima pored prevrnutog stočića. Još dok mu je prilazila Dona je ugledala njegov bez-izražajan pogled uperen u tavanicu. Naprosto se stresla kada je na njegovoj tamnoj kožnoj jakni spazila jedva приметnu rupu iz koje je kapala krv tako da je već čitava leva strana Džekovog grudnog koša bila njome natopljena.

— Hajde oblači se već jednom! — prosiktao je Čes Gredi koji se u međuvremenu podigao na noge i počeo jednom rukom da navlači odeću.

— Sto mu gromova, šta stojiš tu kao ukopana! Moramo što pre da nestanemo odavde pre nego što se pojavi neko ko je čuo pucnjave.

— Ali... — htela je da kaže da je koliba udaljena od kuća u okolini Tumbstona i da se odjek revolverskih hitaca sigurno izgubio u brdima koja su ih okruživala, ali na kraju je odustala od svega toga i počela užurbano da se oblači.

U njenim lepim tamnim očima u ovom trenutku se ogledala jedino strahovita panika. Džek Vilson je bio mrtav i postavljalo se pitanje kako drugima da objasne okolnosti pod kojima je poginuo.

Nakon što je nekako uspeo da jednom rukom priveže opasač, Čes Gredi je jurnuo prema vratima. U trenutku kada se već nalazio kod njih Dona je videla kako je preneraženo ustuknuo. U prvi mah Dona je htela da krene za njim, ali on joj je pokretom ruke dao znak da se ne miče sa mesta.

Prolazile su sekunde, koje su se Doni učinile duge kao večnost. Gredi je na trenutak stajao pored vrata kao skamenjen da bi zatim duboko uzdahnuo i okrenuo se prema njoj.

— Dva jahača su napolju! — procedio je on. — Sigurno su čuli pucnje! Moraću da krenem za njima! Ti ostani ovde dok se ja ne vratim!

— Ne nameravaš valjda da ih ubiješ? — prošaputala je Dona, prestravljena onim što je videla u njegovim očima.

Čes Gredi je odjednom naprosto eksplodirao od besa.

— Ne misliš valjda da ću im tek tako dozvoliti da me

— Ne misliš valjda da ću im tek tako dozvoliti da me zbog ovoga obese — dreknu on, pokazujući pri tome na mrtvog Džeka Vilsona. — Na meni je da onu dvojicu tamo napolju zauvek učutkam, a ti dotle smisli nešto kako da ga odavde uklonimo. I to tako da ga niko nikada ne pronađe.

Još pre nego što je Dona uspela bilo šta da odvrati, Čes

Gredi je već bio izjurio napolje. Čula je kako su zaškripala vrata male štale koja se nalazila uz samu kolibu i kako je Gredi izveo svog vranca. Ubrzo zatim do nje je dopro topot kopita koji se brzo udaljiavao.

Dona je stajala skamenjena nasred kolibe pogleda uperenog u mrtvog Džeka Vilsona. Nije osećala bol za izgubljenim mužem već jedino strah da bi nju mogli da okrive za njegovu smrt. Znala je da bi u ovom trenutku bilo najpogubnije ako bi uspaničeno počela da beži iz Tumbstona. Jedini izlaz videla je u tome da se pouzda u Česa, koji će sigurno pronaći pravi izlaz da se iz svega ovoga nekako izvuku.

IV

Do Tumbstona im je preostalo nešto manje od pet milja.

Na bradatom licu Brajana Mek Kolija je zatitrao osmeh. Nije mu promaklo da je Buč već izvesno vreme sve žešće terao svog konja ne misleći verovatno ni na šta drugo sem na viski koji je nakon dva meseca provedenih u divljini nameraavao da sruči u grlo kada konačno budu stigli u Tumbston.

Mek Koli je nesvesno dodirnuo bisage. Bile su prepune srebrnih pezosa. Pored toga, sa sobom su poneli još i po jednu polugu zlata da bi negde u Arizoni doznali koliko u stvari vrede.

Pećinu su ostavili u onakvom stanju u kakvom su je i zatekli. Niko ko bi se tamo slučajno zatekao ne bi mogao ni da pomisli da se tu negde krije ogromno bogatstvo. Pre nego što su prešli meksičku granicu prodali su u jednom selu mazge i svu preostalu opremu. Tamošnji stanovnici su ih sažaljivo gledali pošto su bili ubeđeni da se i u njihovom slučaju radi o gringosima koji su konačno uvideli da bi mogli godinama da traže zlato u Sieri de Sahuaripi, a da ga nikada ne pronađu.

— Bolje da smo krenuli u Bisbo — procedio je Buč Tejt. — Već bismo bili u mirišljavoj postelji sa devojkama koje bi nam ispunjavale svaku želju.

— Bolje reci da bi do sada već ležao mrtav pijan pod stolom u tamošnjem salunu — dobacio je Mek Koli kroz smeh.

Umesto odgovora Tejt je promrmljao nešto nerazgovetno sebi u bradu.

Iznenada je podigao glavu i osluhnuo. Ono što je Tejt čuo nije promaklo ni Mek Koliju. Odmah im je bilo jasno da se radilo o pucnjima koji su nekako čudno odjekivali tako da su iz toga zaključili da se radilo o pucnjavi u nekoj zatvorenoj prostoriji.

Bez ijedne reči Tejt je skrenuo u pravcu odakle su dopirali pucnji. Mek Koli je krenuo za njim. Već nakon nekoliko minuta jahanja stigli su na malu uzvišicu sa koje im se pružio pogled na usku dolinu u kojoj se nalazila mala brvnara. Vrata su bila do pola otvorena. U blizini nisu ugledali nijednog konja što bi bio siguran znak da se tamo neko nalazi.

Mek Koli i Tejt se začuđeno pogledaše. I jedan i drugi su u tom trenutku pomislili na sadržaj svojih bisaga. Još pre nego što su krenuli nazad u Tumbston rešili su da ni na koji

način ne privlače pažnju na sebe da bi izbegli da neko otkrije šta nose sa sobom.

— Idemo, Brajane! Bolje da ne zabadamo nos u stvari koje nas se ne tiču! — promrmljao je Buč Tejt i poterao konja u pravcu iz kog su se popeli na uzvišicu.

Ostavši sam, Mek Koliju se učinilo kao da je na trenutak ugledao nečiju siluetu u otvorenim vratima. — Buč je potpuno u pravu — pomisli on, odmahnuvši glavom krenuo je za svojim prijateljem.

Međutim, pucnji koje su čuli nisu mu dali mira. Ne zbog toga što je bio znatiželjan da sazna šta se u kolibi odigralo već zbog činjenice što je slutio šta ih sve očekuje u gradu kakav je Tumbston.

Tumbston je bio grad u kome je vrvelo od raznoraznih skitnica i prevaranata kojima bi se sigurno učinilo sumnjivim kada bi se njih dvojica pojavili u gradu i počeli da se razmeću srebrnim pezosima sa likom cara Maksimilijana. Možda bi čak mogli da nalete na još nekoga ko je našao da se negde u Sonori krije blago koje je nestalo tokom borbi za vlast u Meksiku.

Prešli su još dve milje pre nego što je Mek Koli zaustavio mrkova na kom je jahao. Odmah zatim i Buč Tejt je začuđeno zastao.

— Šta sada nije u redu? — promrmljao je Tejt. — Da te ne muči možda još uvek ona pucnjava koju smo čuli?

— Ne! — odvratio je Mek Koli odmahnuvši glavom. — Razmišljao sam i došao do zaključka da ne bi bilo pametno kada bi se pojavili u gradu sa polugama zlata i ovim silnim pezosima.

Tejt se na trenutak zamislio, a onda je odgovorio: — U pravu si! Hajde da sakrijemo zlato i veći deo novca ovde negde i da najpre ispitamo situaciju u Tumbstonu.

Osvrnuvši se oko sebe, pogled im je pao na obližnje stene obrasle gustim visokim rastinjem. Obojica su zadržali samo po šaku srebrnih pezosa, a ostatak su smestili u užan procep između stena, koji su zatim prekrili kamenjem.

U trenutku kada su u potpunosti zatvorili procep, sunce je upravo zalazilo. Žudeli su za viskijem, no znali su da je pametnije ako sačekaju da se potpuno smrkne pre nego što uđu u Tumbston.

V

Čes Gredi je ugledao onu dvojicu koje je pratio kako su odjahali do obližnje stenovite kosine i tamo sjahali. Zastao je u zbunju sa suprotne strane uvala koja je vodila prema Tumbstonu i izvukao „vinčesterku” iz futrole.

Znao je da će morati još da im se približi da bi bio siguran da će ih prvim metkom pogoditi. Bili su nepunu milju udaljeni od glavnog puta za Tumbston i mogle se lako desiti da neko začuje pucnje, tako da neće imati vremena da proveri da li su zaista mrtvi.

Gredi je počeo oprezno da se spušta u uvalu sve dok nije naišao na pogodno mesto sa kog je obojicu imao na nišanu. Bio je još nepunih 150 jardi udaljen od njih.

Sa ovog mesta je jasno mogao da vidi da se radi o dvo-

joci muškaraca zaraslim u gustu bradu. Izgledali su kao ljudi koji su nekoliko meseci proveli negde u brdima gde je svaka kap vode bila suviše dragocena da bi je čovek koristio za umivanje.

Čes Gredi je podigao „vinčesterku” nišaneći u bradatu spodobu pored mrkova. Zastao je začuden kada je ugledao kako ovaj skida bisage sa konja. Po njegovim pokretima zaključio je da su bile do vrha napunjene. Čovek ih je zatim odneo do obližnjih stena gde ih je spustio na zemlju.

I drugi je isto to učinio sa svojim bisagama, a zatim su obojica počeli da zatrpavaju procep u koji su smestili bisage.

Čes Gredi je napregnuto počeo da razmišlja.

Pitao se šta je sve ovo trebalo da znači.

Da li su ta dvojica možda bili obični banditi koji su ovde prikrivali svoj plen da čuvari zakona ne bi mogli bilo šta da im dokažu?

Čes Gredi je još uvek držao jednog od njih na nišanu. Bilo je dovoljno samo da povuče obarač i ta bradata spodoba ne bi više bila među živima. Bio je uveren da bi sa ovog rastojanja mogao da smakne obojicu pre nego što bi ovi uopšte postali svesni šta se to dogodilo.

Međutim, tada je u mislima ponovo odlutao do Džeka Vilsona koji je ležao mrtav u kolibi. Ako i ukloni ovu dvojicu to još uvek ne bi značilo da je time rešio svoje probleme. Džekov iznenadni nestanak bi kod mnogih u Tumbstonu izazvao pozdorenje. Gredi je vrlo dobro znao kakva su njuškala braća Erp, a povrh svega su Džek Vilson i Vajat Erp bili bliski prijatelji.

Iznenada mu je sinula spasonosna ideja.

Čes Gredi je spustio „vinčesterku”. Pa da, to je za njega bio jedini izlaz. Morao je onima u Tumbstonu da dovede ubicu, čoveka koji je hladnokrvno uklonio Džeka Vilsona!

A ko bi za tako nešto bolje mogao da posluži od ova dva momka koji su nesumnjivo duže vreme proveli negde u divljini i koji bi sigurno po mišljenju svih bili u stanju da reaguju poput divljih zveri ukoliko bi naišli na lepu ženu kao što je to Dona Vilson.

Čes Gredi je pognut jurnuo nazad da svog vranca. Spas mu se u ovom času učinio nadohvat ruke. Ako sve bude teklo kako je zamišljeno, još večeras će svi njegovi problemi biti samo daleka prošlost.

Poveo je vranca držeći ga za uzde da bi se vinuo u sedlo tek kada je bio siguran da ga ona dvojica ne mogu ni čuti ni videti. Zatim se užurbano uputio prema maloj dolini u kojoj ga je u kolibi čekala Dona Vilson.

Dok je jahao u besomučnom galopu u mislima je bio kod bisaga koje su ona dvojica bili zakopali. Šta li se u njima nalazilo?

Dona je stajala na vratima. Usne su joj podrhtavale, a njeno inače pomalo rumeno lice sada je bilo avetinjski blede.

Čes Gredi je sjahao s konja i u dva koraka se našao pored nje da bi je zatim takvom silinom ošamario da joj je raskrvorio donju usnu.

Dona Vilson je bolno jauknula. Zateturala se unazad i le-

đima snažno udarila o vrata brvnare. Nema od iznenađenja i straha zurila je širom otvorenih očiju u Gredija čije su se snažne ruke prosto zarile u njena krhka ramena.

— Oprosti, ali morao sam to da učinim — izustio je on zadihano. — A sada pažljivo saslušaj šta ću ti reći...

Zatim joj je u detalje izložio svoj plan.

Dona Vilson su počele da naviru suze na oči. Najradije bi u ovom trenutku briznula u plač koji bi joj svakako doneo olakšanje, ali Gredijeve snažne ruke na njenim ramenima su joj ulivale samrtni strah. Osećala je da je Čes u situaciji u kojoj se nalazio bio u stanju sve da učini da bi izvukao svoju glavu iz omče koja je pretila da mu se stegne oko vrata. Čak ne bi prezao ni od toga da i nju pošalje u smrt, ukoliko bi to bio jedini način da sebe spase.

Zatim je ponovo odjurio do vranca, vinuo u sedlo i odjurio u nepoznatom pravcu. Vratio se, međutim, već nakon nekoliko minuta, vodeći sa sobom Džekovog konja da bi odmah zatim ponovo nestao.

Dona Vilson ga je skamenjeno pratila pogledom sve dok nije nestao iz doline. Znala je da joj ne preostaje ništa drugo osim da učini ono što je Čes od nje zahtevao. Ali, pobogu, zašto nisu mogli svima jednostavno da kažu šta se ovde uistinu odigralo? Džek je bio taj koji je prvi potegao revolver i počeo da puca na Česa, a on je bio prisiljen da ga u samo-odbrani ubije!

Već u sledećem trenutku joj je postalo jasno da u Tumbstonu niko ne bi poverovao u tu priču. A ako se pored toga još i pročuje da je već duže vreme bila Gredijeva ljubavnica, tada bi svakako i nju osumnjčili da je zajedno sa Gredijem isplanirala da uklone Džeka Vilsona da bi nasledila njegovo bogatstvo.

Osećala se kao da ima olovo u nogama dok je koračala prema štali odakle je izvela kobilu na kojoj je obično jahala. Zatim se uz dosta muke popela u sedlo i krenula prema izlazu iz male skrivene doline u blizini Tumbstona. Pri pomisli na ono što je tamo očekivalo došlo joj je da krene u suprotnom pravcu. No, znala je da to ne bi bilo pametno, pošto bi se Čes Gredi sigurno dao u poteru za njom, a kada bi je pronašao ne bi se libio da ostvari ono što je pre nekoliko minuta mogla da pročita u njegovim hladnim očima.

Sada kada se Čes pokazao u pravom svetlu nije mogla samu sebe da razume. Kako je mogla da bude tako slepa kada je u više navrata mogla da ustanovi da Gredi nikada ne unosi osećanje u ono što radi. Nije bilo više nikakve sumnje da je celo vreme samo iskorišćavao. Možda je čak i živio u ubeđenju da bi preko nje mogao da dođe do poseda „Kristal palasa”.

Dona je zurila u svoje ruke čija se koža nesvesno naježila.

Znala je da ne bi mogla da podnese da je Gredijeve ruke još jednom, pa makar i samo na trenutak dotaknu.

Dok je jahala, pokušavala je da ostacima iscepane haljine pokrije svoje obnažene grudi. U ustima je još uvek osećala opori ukus krvi. Pošla je rukom da je izbriše sa usana i brde, no, tada se ponovo setila Česovih reči i zaplakala je. Nas-

tavila je da jaše dalje prema Tumbstonu, dok su se u sumraku na nebu pojavljivale prve zvezde.

VI

Svugde u gradu su gorele svetiljke. Ulica Alan je bila osvetljena kao usred dana. Tumbston se pripremao za još jednu od svojih bezbrojnih ludih noći.

Brajan Mek Koli i Buč Tejt su se zaustavili na levoj strani ulice. Mek Koli je prvi ugledao ogromnu tablu sa natpisom „O.K. Koral“ jznad širom otvorenih vrata koja su vodila u prostranu štalu. U tom trenutku iz štale je izašao muškarac obučen u tamno elegantno odelo. Nakratko je pogledao u njihova lica zarasla gustom bradom, da bi se zatim uputio prema svetlima saluna koji se nalazio na uglu jedne od mnogobrojnih uličica, koje su se ulivale u ulicu Alan.

Mek Koli ga je zamišljeno ispratio pogledom. Učinilo mu se kao da ga je negde već video, a onda se setio jahača koji je pre nepunih pola časa projurio u besomučnom galopu pored njih na putu za Tumbston.

Odmahnuvši glavom, Mek Koli sjaha iz sedla na prašnjavo tlo ispred O.K. Korala.

Šta ga se uopšte ticao taj uštogljeni gospodin? Nije ga ni najmanje zanimalo da li je taj čovek imao bilo kakve veze sa pucnjavom koju su čuli u kolibi nedaleko od grada.

Buč Tejt je bio toliko preokupiran svojim mislima, da ga čak nije ni primetio. Iskolačenih očiju zurio je u privlačne svetlosti ulice Alan. To što se neprekidno oblizivao jasno je govorilo šta ga u ovom trenutku najviše interesuje.

— Sto mu gromova, hajde već jednom da smestimo konje u štalu! Grlo mi je suvo poput Siere de Sahuaripe i krajnje je vreme da sperem prašinu.

Na Mek Kolijevom licu se pojavio širok osmeh. Ne oklevajući više ni časa, odveli su svoje konje u osvetljenu štalu.

Crni momak, koji je tu radio, prihvatio je uzde iz njihovih ruku.

— Koliko? — upitao je Tejt.

— Ako ih sami hranite onda to košta dolar na dan, ser — odvratio je Crnac.

— Za tako nešto nas dvojica nemamo vremena — procedio je Tejt.

— U tom slučaju sve zajedno staje dva dolara dnevno.

— Primate li i srebrne pezose?

Ovo je uistinu bila prava pljačka. pošto je jedan srebrni pezoss vredeo gotovo dvostruko više od jednog dolara. Tejtova žeđ je međutim bila suviše velika da bi se sada još i cenkao. Zato je jednostavno tutnuo momku četiri srebrna pezosa u šake u želji da što pre stigne do prvog saluna. Ovaj je razrogačio oči kada je u rukama ugledao srebrne pezose sa likom cara Maksimilijana. Ova vrsta srebrnih pezosa se samo još ponekad mogla naći u redovnom optičaju pošto je količina srebra u njima bila daleko veća od novih pezosa sa likom Porfirija Dijaza.

Ne osvrćući se na momkovo iznenađeno lice, Buč je već bio kod izlaza. Mek Koli je krenuo za njim, cereći se glasno.

Njegov prijatelj se u ovom trenutku ponašao kao mazga koja je upravo dolazila iz pustinje i koja je u svojim nozdrvama osetila miris vode.

Buč je dugim koracima žurio prašnjavom ulicom. Kada su stigli do „Hafordovog saluna“ uleteo je poput divlje zveri unutra.

U poređenju sa Bučom, sticao se utisak da se Mek Koliju nije mnogo žurilo da sruči viski u sebe kao zasluženu nagradu za sve ono što su poslednjih nedelja preživeli. Kada je stigao do saluna Mek Koli je najpre skinuo svoj izgužvani „stetson“ sa glave i počeo njime da trese prašinu sa odeće. Zatim se pogledao u staklu velikog prozorskog okna na salunu. Nije mogao, a da se ne nasmeje samom sebi kada je video kako izgleda. U ovom trenutku ga verovatno ni rođena majka ne bi prepoznala. Razbarušena kosa padala mu je skoro na ramena, dok su mu ulepljeni pramenovi kose pokrivali čelo. Donji deo lica bio je prekriven gustom crnom bradom.

— Najradije bih se najpre okupao, a zatim otišao do bera da mi skine ovo runo sa glave — pomisli Mek Koli. Ali nije želeo da prepusti Buča samom sebi.

Naglo je otvorio vrata saluna i ušao unutra. „Hafordov salon“ je, u stvari, bio jedna omanja uska prostorija duž čije se cele desne strane protezao masivni šank. Sa leve strane ugledao je nekoliko malih stočića pored zida.

U salunu nije bilo više od desetak ljudi, koji su svi stajali za šankom.

Buč Tejt se smestio u neposrednoj blizini ulaznih vrata. Kada je Mek Koli ušao, on je već bio iskapio prvi viski. Ispred njega se nalazila puna flaša viskija koju je Buč Tejt grčevito stiskao svojom ogromnom levicom, kao i još jedna prazna čaša u koju je uz širok osmeh na licu počeo da toči viski.

— Opet kasniš! — doviknuo je Mek Koliju.

Mek Koli se osmehnuo barmenu, prineo čašu ustima i jednim gutljajem ispio sadržaj do dna.

Obojica su ćutke, ali sa očiglednim uživanjem nastavili da prazne čaše.

Barmen ih je posmatrao odmahujući neprekidno glavom u neverici. Verovatno do sada još nikad nije sreo dvojicu momaka koji su bili u stanju da isprazne čitavu flašu viskija za nešto manje od deset minuta.

Nakon što su je ispili do dna, Buč tresnu flašu o šank.

— Ovde se ništa ne događa — procedio je on. — Zašto ne odemo negde gde ima lepih devojaka?

— Ne misliš valjda da se tamo pojavimo ovako prašnjavi? — zapitao je Mek Koli. — Najpre ćemo otići da se okupamo i da skinemo ovu prljavštinu sa nas. da se devojke ne bi onesvestile od smrada koji širimo oko sebe.

Buč je izvadio pet srebrnih pezosa i stavio ih na šank. Očigledno je sa barmenom već prethodno ugovorio cenu. I to je bio dokaz da je Tumbston skup grad.

Kada su izašli na ulicu, Tejt je uhvatio Mek Koliya za ruku.

— Hajde samo da zavirimo u one silne salune na drugoj strani ulice.

— Ako ti je baš toliko stalo do toga... — odvratio je Mek Koli slegnuvši ramenima. Polako je osećao dejstvo viskija koji su tako žedno ispijili. Znao je da ne bi bilo loše ako bi najpre nešto pojeli pre nego što krenu u dalji obilazak saluna.

Na svom putu do prvog saluna prošli su najpre pored ogromne sale sa bilijarskim stolovima, a zatim i pored šerifove kancelarije. Sa svih strana do njih je dopirala buka najrazličitijih glasova. Mek Koli je na trenutak zastao skupivši oči kada je video kako iz saluna „Kristal palas” izlazi onaj elegantni muškarac koga je maločas sreo kod O.K. Korala.

Buč ga ni ovoga puta nije primetio. Ona dva meseca provedena u divljini, kao i ispijeni viski, dovodili su njegovu čežnju za devojkama gotovo do usijanja.

Prošavši pored kancelarije gradskog šerifa nisu prešli ni deset jardi, kada su se uz jak tresak otvorila vrata.

Na ulicu je izašao muškarac sa dugim gustim brkovima na čijim se grudima presijavala metalna zvezda šerifa. Mek Koli, koji se bio okrenuo u tom pravcu, pored njega je ugledao i siluetu žene razbarušene smeđe kose, na čijoj su se bradi primećivali ostaci usirene krvi. Svojom levom rukom žena je pridržavala iscepanu haljinu, pokušavajući na taj način bar delimično da prikrije svoje obnažene grudi.

U tom trenutku je i žena ugledala njega. Njene lepe tamne oči odjednom zasvetlucaše. Dok su iz kancelarije izlazili i drugi ljudi, žena je počela kao pomahnitala da vrišti. Pri tome je prstom upirala u Mek Kolića.

— Eno, to su ta dvojica! Oni su ti koji su...

Mek Koli nije bilo jasno šta je sve ovo trebalo da znači. Osvrnuo se oko sebe u želji da vidi ko to stoji iza njega i Buča, na koga bi se ženine reči mogle odnositi. Kada je ponovo pogledao u pravcu šerifove kancelarije pred sobom je ugledao šerifa, koji je cev revolvera držao uperenu u njegov stomak.

— Prokletstvo, šta... — uzviknuo je Buč Tejt ljutito.

U tom trenutku je iza Mek Kolijevih leđa odjeknuo pucanj. Munjevito se osvrnuvši Mek Koli je uspeo jedino da čuje Bučov bolni krik.

Video je kako je Buč širom otvorenih očiju pao na kolena. Iz njegovih grudi dopiralo je bolno krkljanje. Odmah zatim se srušio na zemlju udarivši licem o tle ispred Mek Kolijevih vrhova čizama.

Mek Koli je naprosto zastao dah. Iskolaćio je oči kada je ugledao rupu na leđima svog prijatelja iz koje je kapala krv. U roku od samo nekoliko sekundi, na njegovoj svetloj kožnoj jakni se stvorila ogromna tamna krvava mrlja.

Mek Koli se munjevito osvrnuo u želji da se razračuna sa onim ko je tako podmuklo pucao Buču u leđa. Nije ugledao nikoga ko je držao oružje u ruci. Jedina osoba koja se nalazila na ulici bio je onaj elegantni muškarac ispred saluna „Kristal palas”, ali on je prekrštenih ruku stajao oslonjen o vrata saluna.

Brajan Mek Koli je osetio kako su ga iznenada šćepale nečije snažne ruke. Ženino unezvereno vrištanje je još uvek dopiralo do njegovih ušiju. Hteo je da strese sa sebe te ruke,

koje su ga sve jače stezale, ali je tada osetio snažan udarac po slepoočnici. Imao je utisak da će se onesvestiti. Ipak, uspeo je nekako da se održi na nogama. Pogled mu se ponovo razbistrio, a tada je pred sobom ugledao brkato lice čoveka sa šerifskom zvezdom na grudima. Njegove tamne oči su ljutito sevale. Mek Koli je svim silama pokušavao da se oslobodi njegovog zahvata, ali je tada ugledao cev revolvera, koju mu je šerif poturio pod nos.

— Savetovao bih ti da se ne mrdaš, čoveče, ukoliko ne želiš da ti prosviram tu tvoju smrdljivu lobanju!

— Sta vi uopšte hoćete od mene? — procedio je Mek Koli dolazeći teško do daha.

— Sta čekate, obesite već jednom tog kurvinog sina! — dreknuo je neko od onih koji su stajali pored žene.

Šerif je uperio cev revolvera nagore i ispalio hitac u tamno zvezdano nebo iznad Tumbstona.

— U mom gradu neće biti linča! — dreknuo je on. — Strpaćemo ga u zatvor, a zatim će mu se suditi kao i svakom drugom razbojniku u ovom gradu.

— Prestani s tom svojom predstavom, Erpe — dobacio je neko iz okupljene mase sveta koju su privukli pucnji. Gospođa Vilson ih je prepoznala, tako da će ga sudija bez mnogo dvoumljenja poslati na vešala! A ako je tako, onda ne moramo toliko da čekamo već ga možemo odmah ovde obesiti.

Šerif i njegovi pomoćnici počеше da guraju Mek Koliya prema širom otvorenim vratima šerifove kancelarije u čijem sklopu se nalazio i gradski zatvor. Mek Koli se još jednom osvrnuo, zagledavši se u beživotno telo svog prijatelja Buča Tejta. Došlo mu je da zaurla od besa i nemoći. Njih dvojica nisu ovoj ženi učinili ništa nažao. Kako li je samo mogla njih dvojicu da osumnjiči? Da li je sve ovo možda samo splet nesrećnih okolnosti? Mek Koli ipak nije bio spreman da poveruje u tako nešto.

Ispustivši gotovo životinjski krik, Mek Koli je vrhom čizme pogodio muškarca sa svoje desne strane u nogu. Stisak njegove ruke je gotovo u istom času popustio, oslobodivši Mek Kolijevu desnicu kojom je ovaj munjevito tresnuo šerifa po vratu.

Mek Koli se zatim sagnuo u želji da na taj način izbegne eventualni sledeći napad. Nije očekivao da će okupljena rulja reagovati na taj način što će se svi zajedno baciti na njega. Počeli su da ga zasipaju udarcima od kojih mu je jedan na-prosto razneo donju usnu. Onaj koji je bio najglasniji u želji da ga linčuju, sada je urlao da mu neko dobaci konopac.

Mek Koliya su podigli na noge. Krajičkom oka ugledao je šerifa, koji je polako dolazio svesti. Neko je ščepao Mek Koliya za dugu kosu, povukavši mu pri tome glavu unazad. U tom trenutku se pored njega već stvorio neko sa konopcem u ruci, čiji je jedan kraj bio ispleten u debelu omču. Prebacili su mu je preko glave i pritegli je oko vrata takvom silinom da je Mek Koli počeo da gubi dah.

Svršeno je sa mnom, ovi će me obesiti, prošlo je Mek Koliju kroz glavu.

Poslednje što je Mek Koli video pred sobom pre nego što

mu se sve smračilo pred očima bilo je unezvereno lice žene kojoj je imao da zahvali što se našao u ovako nezavidnoj situaciji.

VII

Sobu su osvetljavale svetiljke koje su gorele u salunu „Oriental” koji se nalazio tačno preko puta. Čuli su se i priгуšeni odjeci galame, koja je dopirala iz ulice Alan.

Međutim, Šejn od svega toga gotovo da ništa nije ni primjećivao, pošto su njegova čula bila preokupirana sasvim drugim stvarima. Mej Devenport ga je zagrlila, dok se strastveno pripijala uz njega. Šejn je na svom licu osetio njen vrel dah. Znao je da je privlači isto onako kao što je i ona svojim predivnim telom njega privlačila.

Šejn je bio tek nepuna tri sata u Tumbstonu. Kao pripadnik Sedme brigade vraćao se sa zadatka iz tvrđave Fort Huačuka, gde je trebalo da ispita i da dokaže da se jedan od tamošnjih visokih oficira bavio nedozvoljenom trgovinom oružjem. Šejnu je trebalo manje od nedelju dana da obavi postavljeni zadatak i da na osnovu dokaza koje je prikupila smesti oficira iza rešetaka.

Znao je da se Mej Devenport nalazi u Tumbstonu i da nastupa u tamošnjem „Bird Kejdz” pozorištu.

Kada su ugledali jedno drugo nije im trebalo više od petnaest minuta, pa da završe u krevetu njegove sobe u hotelu „Kosmopoliten”. Mej je bila isto onako lepa kao i pre četiri godine kada su se upoznali u Tusonu.

Ponavljali su svoju ljubavnu igru već po četvrti put, a ni jednom od njih dvoje nije ni padalo na pamet da pomisli na nekoliko trenutaka odmora. Tela su im se kupala u znoju, a Mej je često ispuštala strastvene krike, koje je Šejn pokušavao poljupcima da priguši.

Iznenada je Šejn osetio kako je Mej zastala u svojim pokretima. Drhtala je celim telom. Ruka joj je posegla za jastukom u koji je zarila lice da ne bi još glasnije kriknula. Šejn je nastavio sa svojim ritmičkim pokretima, dovodeći je time do ludila. Ubrzo zatim njeno telo se opustilo i utonula je u meku posteliju. Mej Devenport ga je pogledala svojim kao more plavim očima i prošaptala još uvek drhtavim glasom.

— Šejne, mislila sam da ću umreti!

Šejn se blago nasmejao dok je i dalje isprekidano disao.

— Zar bi mogla tako nešto da mi učiniš sada kada smo se posle toliko vremena ponovo sreli.

— Stvarno je prošlo dosta vremena. Skoro da sam već i zaboravila kako je lepo biti s tobom.

Šejnova ruka je ponovo počela da miluje njeno kao izvajano telo.

— Nemoj, molim te! — izustila je ona. — Ako ovako nastavimo, neću moći večeras da nastupim. I ovako će mi kolena sigurno drhtati. Ne znam kako ću u ovakvom stanju uopšte moći da pevam.

— Sumnjam da bi to oni tipovi u pozorištu uopšte i primetili — reče Šejn dok su mu se usta razvukla u širok osmeh.

— Ili možda živiš u ubedenju da oni dolaze zbog tvog pevanja?

Ona ga uvredeno lupi svojom malenom pesnicom po ramenu.

— Kako možeš tako nešto da kažeš. Ja zaista imam dobar glas!

— U to nikada nisam sumnjao. Ali najveći broj muškaraca kod tebe cenjuje nešto sasvim drugo, a i ja sam jedan od njih.

U tom trenutku je do njih sa ulice dopro krik neke žene. Zatim se začuo pucanj, a odmah nakon toga i povika mnoštva ljudi.

Začuvši ponovo ženin glas, Mej Devenport se preplašeno uspravila u postelji.

— Pa, to je glas Done Vilson! — uzviknula je ona da bi zatim hitro iskočila iz kreveta i odjurila do prozora.

— Bože moj! — bilo je jedino što je uspela da izusti kada je ugledala prizor na ulici.

U tom trenutku se i Šejn našao pored nje. Kroz prozor je ugledao svet okupljen pored trotoara između saluna „Kristal palas” i šerifove kancelarije. Prvo što je privuklo njegovu pažnju bio je čovek u prašnjavom kožnom odelu koji je ležao u prašini okrenut licem prema zemlji. Zatim mu je pogled odlutao do snažnog krupnog momka koga su držala nekolicina ljudi. Pred njim je stajao gradski šerif Virdžil Erp, držeći mu cev revolvera pod nosom. Ispred ulaza u salon „Kristal palas” stajao je elegantno obučeni muškarac sa rukama prekrštenim na grudima.

Otvorivši prozor, Šejn je mogao jasno da čuje povike okupljenog sveta. Jedan od njih je bio najbučniji u svom zahvetu: — Obesite već jednom tog kurvinog sina!

Virdžil Erp je zatim ispalio hitac u vazduh. Šerif je govorio nešto što Šejn, međutim, sa ovog rastojanja nije mogao da razume. Verovatno je pokušavao da spreči okupljeni narod da linčuje onog bradatog diva.

Ljudi koji su ga držali krenuli su s njim u pravcu šerifove kancelarije. U tom trenutku se bradati div još jednom okrenuo, zagledavši se očigledno u svog drugara koji je ležao mrtav u prašini. Ispustivši krik poput ranjene zveri pošlo mu je za rukom da se oslobodi njihovog zahvata. Virdžil Erp je dobio udarac po vratu od koga je na trenutak pokleknuo, dok je čovek se njegove leve strane od siline udarca odleteo nekoliko metara unazad.

Gomila ljudi se bacila na bradatog poklopivši ga svojim telima. Iznenada se tu neko stvorio sa debelim konopcem u rukama. Podigli su ga na noge i nabacili omču oko vrata.

Virdžil Erp je počeo da se pomera, ali je očigledno još uvek bio suviše ošamućen od siline udarca da bi mogao da spreči linčovanje.

Razbesnela rulja je sada vukla bradatog diva niz ulicu Alan.

Tek tada je Šejn ugledao ženu koja je stajala ispred šerifove kancelarije. Levom rukom je pridržavala iscepanu ha-

Ijinu na grudima dok je desnu stisnula u pesnicu, pritiskajući je na usta.

Ulicom se prolomilo divlje urlanje. Ljudi koji su držali diva razleteli su se na sve strane.

— Vi mora da ste svi poludeli! — dreknuo je on. — Pa ja nikome ništa nisam učinio! Ubili ste mog prijatelja i za to ćete mi svi...

U tom trenutku ga je neko tresnuo komadom drveta po glavi tako da je bradati div zanemeo.

Šejn je stajao skamenjen pored prozora. Ne verujući svojim očima i ušima zurio je na ulicu. Na osnovu izgleda ne bi ga nikada prepoznao, ali taj glas bi i za deset godina prepoznao između hiljadu drugih.

Bradati div koga je rulja vukla po prašini ulice u pravcu O.K. Korala nije bio niko drugi do Brajan Mek Koli!

VIII

Tako brzo se Šejn nije obukao ni pre dve nedelje kada ga je u Lordsburgu neki ljubomorni muž zatekao sa svojom ženom. Sa opasčem u ruci stušio se niz stepenice u ogromnu ulaznu halu hotela „Kosmopoliten“, da bi odmah zatim kao pomahnitao izjurio napolje na ulicu Alan. U trku je privezao opasač.

Virdžil Erp je nepomično stajao, bled u licu, na samo nekoliko koraka od podivljale rulje.

— Sto mu gromova! Zašto ništa ne preduzima da spreči linč? — pomislio je Šejn van sebe od besa.

U tom trenutku je iza šerifovih leđa ugledao čoveka koji je maločas naizgled nezainteresovano stajao ispred saluna „Kristal palas“. U njegovim rukama Šejn je ugledao mali džepni „kolit“ koji je on držao prislonjen šerifu o rebra.

Šejn je pritegao svoj „remington“ i ispalio metak u vazduh. Začuvši snažnu grmljavinu revolvera u svojoj blizini okupljeni svet je na trenutak zasta, da bi se odmah zatim svi do jednog okrenuli u pravcu odakle je dopirala pucnjava.

— Pustite ga! — dreknuo je Šejn odsečnim glasom.

— Ne mešaj se u nešto što te se ne tiče, stranče! — dreknuo je onaj što je u rukama držao drugu stranu konopca, koji je bio stegnut oko Mek Kolijevog vrata. — Inače bi moglo lako da se desi da i tebe obesimo odmah ovde pored ovog ubice koji je uz sve još i silovao gospođu Vilson.

Na osvrćući se mnogo na ove reči, Šejn je uperio svoj „remington“ u čoveka koji je držao Virdžila Erpa na nišanu.

— Bolje sklonite to što držite u rukama, mister! — prosihta on.

Tamne oči čoveka sa minijaturnim „koltom“ su počele nervozno da prelaze preko okupljene gomile sveta. Bilo je očigledno da mu se ni najmanje nije sviđalo to što se Šejn umešao u čitavu ovu stvar, tako da je sada vapijao za tim da mu neko priskoči u pomoć.

Ne oklevajući ni časa, Virdžil Erp je iskoristio šansu koja mu se tako iznenada pružila. Munjevito se okrenuo, izbivši

jednim udarcem elegantno obučenom muškarcu revolver iz ruke.

— O ovome ćemo kasnije još razgovarati, Gredi! — procedio je Erp kroz zube. Odmah zatim je potegao svoj „kolt” i uperio ga u čoveka koji je grčevito stezao konopac. — A tebi ću Vileru prosvirati lobanju ukoliko se u roku od tri sekunde ne izgubiš odavde!

Čovek koji je bio najglasniji u svojoj želji da što pre linčuju Mek Koliја iznenada je prebledео. Ispustio je konopac iz ruku kao da je dotakao usijano gvožđe. Ona četvorica koji su držali Mek Koliја takođe ustuknuše. Bradati div je počeo polako da dolazi svesti.

— Šta čovek treba još da uradi pa da ga obese? — dreknuo je Čes Gredi. — Šerife, hoćete li ga pustiti da nestane odavde, pa da negde drugde poput divlje zveri ponovo napadne neku nedužnu ženu?!

— O tome nije bilo ni reči, Gredi! — odvratio je šerif ljutito. — Rekao sam da ćemo ga strpati u zatvor i da će sudija odlučiti šta će se sa njim dogoditi. Niko drugi osim njega nema pravo da ga šalje na vešala! Da li smo se razumeli, Gredi?

Ljudi počеše nešto da mrmljaju sebi u bradu. Prvi su počeli već pomalo razočарано da odlaze. Čovek u elegantnom odelu i onaj za koga je Šejn po šerifovim rečima saznaо da se zove Viler još uvek su neodlučno stajali šta da urade.

Kada je video da se Mek Koli potpuno ovestio, Šejn mu je neprimetno dao znak da nijednim gestom ne pokaže da se njih dvojica poznaju.

Ubrzo zatim okolina O.K. Korala je gotovo u potpunosti opustela. Virdžil Erp je prišao Mek Koliју i svukao mu omču sa vrata, ne zaboravljajući pri tome da ga sa otkočenim revolverom neprekidno drži na nišanu.

— A sada polako krenite ispred mene do moje kancelarije — izustio je šerif.

Brajan Mek Koli očigledno nije uopšte imao pojma zašto su se svi okomili na njega. Šejn ga je dovoljno dugo i dovoljno dobro poznaо da je mogao da tvrdi da Brajan Mek Koli nikada ne bi učinio ništa nažao jednoј ženi. Istina, nije nikada izbegavaо tuče, ali bi zato postao miran kao jagnje ukoliko bi se negde u blizini našla neka žena.

Šejn je bio ubeđen da se radilo ili o nesporazumu ili je neko pokušavaо da Mek Koliју namesti neku igru. Rešio je da to sazna i da ne dozvoli da ovde u Tumbstonu obese Brajana Mek Koliја.

IX

Virdžil Erp je napolju pred kancelariјom doviknuо nekomе da obavesti pogrebnika о smrti Džeka Vilsona i onog što je ležao na ulici, da bi zatim ugurao Brajana Mek Koliја unutra.

Šejn je pogledо u prvacu saluna „Kristal palas”. Dona Vilson je sada stajala ispred samог ulaza u salun. I ona se osvrnula tako da je Šejn mogao da vidi uspaničенost koja se ogledala u njenom pogledu. Čes Gredi, okoreli kockar, prebacio je svoju ruku preko njenih ramena i bukvalno je ugurao u salun.

Šejn je zamišljeno zastao još nekoliko trenutaka pred šerifovom kancelarijom pre nego što je ušao unutra.

Kada je Šejn ušao u šerifovu kancelariju ugledao je Virdžila Erpa kako se pojavljuje na vratima koja su vodila do zatvorskih ćelija. Po izrazu njegovog smrknutog lica Šejnu je bilo jasno da mu se ovde mnogo toga nije sviđalo.

Zatvorivši vrata za sobom u trenutku kada se začulo Mek Kolijevo ljutito psovanje. Virdžil Erp se uputio do svog pisaoćeg stola i umorno se skljojao u udobnu naslonjaču.

— Prokleti pasji sinovi! — procedio je šerif. — Kao da j ovako već nemamo dovoljno neprilika sa Klejtonovima. Možda zaista nije trebalo da sprečim Gredija i Vilera da onu protuvu tamo obese, pošto će ga sudija i onako poslati na vešala.

— Poznajete li tu dvojicu, šerife? — upitao je Šejn, kome ni najmanje nije smetalo to što mu ovaj nijednom rečju nije zahvalio na pomoći, koju mu je Šejn pružio kod O.K. Korala. Nije mu smetalo, ali ga je ipak pomalo čudilo. Šejn nije imao nameru da upozna šerifa sa činjenicom da on poznaje jednog od njih, pošto je smatrao da bi u ovom trenutku bilo bolje da ni on, a ni bilo ko drugi u Tumbstonu ne sazna da su on i Brajan Mek Koli stari poznanici.

Virdžil Erp je samo odmahnuo glavom, prelazći zamišljeno rukom preko svojih gustih brkova.

— Nikada ih do sada nisam video. Mora da su nedeljama lutali po divljini i da su jednostavno poludeli kada su pred sobom ugledali gospođu Vilson.

— Ko je ubio onog tamo napolju?

— Nemam pojma! Pucanj je i mene iznenadio, a zatim sam imao pune ruke posla da bih sprečio razbesnelu rulju da ne linčuju ovog ovde — odgovorio je šerif, pokazujući pri tome u pravcu masivnih vrata od hrastovine koja su vodila prema ćelijama.

— Šta se u stvari desilo?

— Mislite, šta se desilo sa misis Vilson?

Šejn klimnu glavom.

— Odjahala je izvan grada do Merimak Veliia gde Džek Vilson poseduje zemlju, ili, bolje rečeno, celu malu uvalu sa brvnarom. Ranije se tamo kopalo srebro, a sada je uvala potpuno napuštena. Ona dvojica su ih tamo najpre opliačkali da bi zatim ubili Džeka Vilsona, a nju su na kraju silovali.

— Pa šta su Džek Vilson i njegova žena tamo u divljini ovako kasno radili?

— Misis Vilson kaže da su se najpre posvađali i da je ona odjahala do brvnare, a Džek je ubrzo zatim krenuo za njom. Pronašao je u brvnari. Upravo su se ponovo bili pomirili kada su se ona dvojica pojavili.

Šejn je ćutao neko vreme, a zatim je upitao: — A šta na sve to kaže onai u ćeliji?

Erp ga začuđeno pogleda.

— Nisam ga ni pitao. A i zašto bi? Znam već napamet sve odgovore takvih protuva kao što je on.

— Mislim da bi ipak trebalo da saznate ko je sa leđa nucao na onog tamo napolju. Pa, to je bilo hladnokrvno ubistvo,

šerife! Ako sam vas dobro razumeo onda pucanj nije ispaljen iz vaše neposredne blizine, ili?

— Upravo tako, Šejne — odvratio je šerif. — U prvom trenutku sam pomislio da je Gredi pucao, ali kada je ona bradata spodoba tamo napolju pala licem o tlo video sam ga kako skrštenih ruku stoji ispred „Kristal palasa”.

— Da li je žena odmah došla kod vas nakon što se vratila u grad?

— Da. Upravo sam izlazio iz svoje kancelarije kada je ona sva usplahirena dojahala u grad. Bila je potpuno smušena, što i nije nikakvo čudo nakon svega onoga što je preživela. Uveo sam je odmah u kancelariju. U početku nije bila u stanju ni reč da prevale preko usana.

— Ali otkud je onaj što je pucao mogao da zna šta se dogodilo gospodi Vilson?

Erp ga je na trenutak zamišljeno pogledao. Ubrzo je, međutim, pronašao za njega jedino pravo objašnjenje: Bilo je dovoljno da čovek samo pogleda gospođu Vilson, pa da mu odmah bude jasno šta se zbilo. A kada je još i uprla prstom u njih i uzviknula da su to ta dvojica tada bi i najgluplji čovek mogao da shvati da su je oni napastvovali.

Šerifove reči Šejnu nisu, međutim, zvučale dovoljno uverljivo. Tako lako ne bi niko pucao čoveku u leđa.

Iznenada se otvoriše vrata šerifove kancelarije i na njima se pojavi suvonjav muškarac u plavoj zaprljanoj odeći. Bez ijedne reči prišao je stolu, spustivši na njega nekoliko stvarčica koje su očigledno pripadale onom što je ležao napolju. Šejn je video da se radilo o kožnoj vrećici i desetak srebrnih novčića. Nagnuo se napred da bi bliže pogledao novčiće. Bili su to srebrnjaci još iz doba meksičkog cara koje su svi cenili zbog ogromne količine srebra u njima.

— Hvala ti, Blise — rekao je Virdžil Erp. — Pretpostavljam da si uzeo nekoliko od ovih pezosa da bi naplatio troškove koje si imao?

Lice suvonjavog čoveka se na trenutak zarumenilo. Nemo je klimnuo glavom.

— U redu je. Možeš da ideš! — rekao je Erp.

Čovek je užurbanim korakom izjurio iz kancelarije, ne zatvarajući vrata za sobom, pošto je na vratima sreo dva druga momka koji su samo delić sekunde kasnije ušli unutra.

Šejn ih je odmah prepoznao. Bili su to Virdžilova braća Vajat i Morgan.

Vajatovi brkovi su bili još duži i gušći nego u njegovog brata Virdžila. Njegovo lice, međutim, nije bilo tako široko kao Virdžilovo. Njegove oči, duboko u očnim dupljama, Šejna su podsećala uvek na oči ptice grabljivice.

Osmehnuvši se, Vajat Erp mu je prišao i pružio ruku.

— Uvek si tamo gde se nešto dešava, zar ne?

— Znaš da nikada ne tražim gužvu već ona izgleda traži mene — odvratio je Šejn kroz smeh, klimnuvši glavom u znak pozdrava Morganu, najmlađem od braće Erp.

— Odjahaću do brvnare po telo Džeka Vilsona — reče Virdžil Erp podižući se iz kožne naslonjače. — Hoćeš li sa

mnom, Vajate? Morgan bi dotle mogao da ostane ovde i da čuva zatvorenika. Vratićemo se najkasnije za dva sata.

— Moglo bi lako da se dogodi da još noćas bude problema sa onima tamo napolju — izustio je Vajat Erp, pokazujući u pravcu mnogobrojnih saluna na ulici Alan gde razbesnela masa još uvek nije uspevala da priguši svoju želju za linčovanjem.

— Ne verujem da će bilo šta pokušati — odvratio je Virdžil Erp. — Svi vrlo dobro znaju da bi svaki pokušaj napada na zatvor bio ravan samoubistvu.

Šejn im je klimnuo glavom u znak pozdrava i izašao na polje na ulicu.

Razmišljao je o Brajanu Mek Koliju. Nije ni samom sebi mogao da objasni zašto je smatrao da bi bilo pametnije da čak i od braće Erp krije da su se on i Mek Koli poznavali i da jednostavno ne može da zamisli da bi Mek Koli počinio takvo gnusno delo za koje ga je optuživala Dona Vilson. Vajat Erp je bio u pravu kada je rekao da je rulja u ovakvom stanju potpuno nepredvidiva i da bi moglo svašta da se dogodi. Verovatno će svi oni u toku predstojeće noći sasuti u sebe ogromne količine viskija, koji će ih u grupi učiniti još neuračunljivim za svoje postupke. Šejn je računao s tim da će već noćas morati ponovo da pomogne Brajanu Mek Koliju, a tada će možda biti bolje ako niko ne zna da ga on poznaje.

Kada se vratio do hotela, Mej Devenport je već bila otišla. Njen nastup je počinjao za nepunih pola časa.

Šejn je zamišljeno stajao pored prozora svoje hotelske sobe zureći napolje. Na raskrsnici ulice Alan i 5. ulice polako su se okupljali ljudi koji su izlazili iz mnogobrojnih saluna u gradu žučno diskutujući o događajima te večeri.

Bilo mu je jasno da je želja za linčovanjem ponovo nadvladala njihov razum. Video je kako Vajat i Virdžil Erp odlaze do „O. K. Korala” i kako odmah zatim na konjima napuštaju grad.

Šejn je rešio da siđe dole da bi bolje mogao da osluhne raspoloženje okupljenog sveta i da u datom trenutku pravovremeno reaguje.

X

Dona Vilson je još uvek drhtala. Kolena su joj klecala, tako da se jedva držala na nogama. Umorno se sručila u fotelju dok je Čes Gredi iza njenih leđa zatvorio vrata, oslonivši se zatim o njih.

Gredijevo inače lepuškasto lice sada je bilo naprosto izobličeno od besa.

— Prokletstvo, ko li je samo bio onaj pasji sin? — prosihtao je Gredi.

Donina ramena počеше da se podižu i spuštaju. Niz obraze su joj tekle suze. Zategnuta koža na bradi, koju je prouzrokovala usirena krv, zadavala joj je dodatni bol pored onog koji je još uvek osećala na svojim usnama od Gredijevog udara pred brvnarom.

— Da se taj pasji sin nije pojavio sada bi cela priča bila već deo prošlosti — dodao je Gredi. — Moraćemo da se po-

brinemmo da ne dođe do suđenja na kome bi ona bradata spodobila mogla da da izjavu koja bi se kosila sa pričom koju smo smislili.

Gredi pri tome nije mislio samo na pucnje koje je ovaj zasigurno čuo, već i na bisage koje su on i njegov prijatelj sakrili između stena u blizini Tumbstona.

— Ti si ga ubio, zar ne? — prošaputala je Dona.

— Jesam! Ali Erp to nije video i ti mu to nećeš poturiti pod nos, jesi li me razumela? — prosiktao je Gredi, našavši se pored nje.

Dona Vilson nije više uopšte znala šta da čini. Događaji su se redali takvom brzinom da jednostavno nije imala vremena na trezveno da razmišlja.

— Ja sada idem ponovo dole — rekao je Gredi hladno. — Nemoj slučajno ponovo da se pojavljuješ u salunu. Pobrinuću se za to da rulja izvuče onog iz zatvora i da ga obesi o prvo drvo. Virdžil i Vajat Erp su odjahali do Merimak Velija da bi dopremili Džekov leš u grad. Sa Morganom ćemo lako izaći na kraj.

— Ti mora da si potpuno poludeo, Čese! — uzviknula je Dona, skočivši iz fotelje. — Dovoljno je što si već jednog ubio! Neću dozvoliti da...

Hladno se iscerivši, Gredi je prekinuo sledećim rečima: — Ti si poludela, Dona! Ne zaboravi šta si izjavila pred šerifom! Šta misliš šta će Virdžil Erp sa tobom uraditi ako sazna da je tvojom krivicom jedan čovek ubijen? Nemoj sada samo da gubiš glavu ili smo oboje gotovi.

— Ali ono u brvnari je bila samoodbrana, Čese — dodala je ona kroz šapat. — Morao si da se braniš kada je Džek počeo da puca na tebe!

— A šta misliš ko bi nam to poverovao? Niko! A zamisli samo šta bi se sada dogodilo kada bismo jednostavno otišli do šerifa i rekli mu da si u svom onom uzbuđenju dala lažnu izjavu? Razmisli malo, Dona, i doći ćeš lako do zaključka da ti ne preostaje ništa drugo nego da ostaneš pri svojoj priči. Ionako nije nikakva šteta ako onu skitnicu obese. Da danas nije prošao pored kolibe, možda bi već sutra pao pogođen strelom Apača ili bi ga ubio neki pijani kauboj.

Dona Vilson je nakon ovih Gredijevih reči oborila glavu i naprosto zanemela. Ne zbog toga što su joj one umirile savest već zbog toga što su je naterale na razmišljanje kako bi do kraja života mogli da je strpaju u zatvor ukoliko istina izađe na videlo.

— Hajde, sredi se već jednom! — prosiktao je Gredi kada je ugledao njeno prebledelo lice. — Neću dozvoliti da mi ti sve pokvariš, Dona. Radije ću te ubiti, no što ću dozvoliti da svu krivicu svališ na mene.

Dona Vilson ga je preneraženo pogledala.

Sevanje iz njegovih tamnih očiju jasno joj je govorilo da je bio spreman da u svakom trenutku ostvari tu svoju pretnju.

Šejn nije ni morao da ulazi u salun „Kristal palas”, pa da mu postane jasno kako je tamo neko dovodio do usijanja raspoloženje okupljenog sveta. Reč je naravno bila o linčovanju. Ljudi su znali da su Virdžil i Vajat Erp napustili grad i da će proći bar dva sata dok se ne vrate.

Šejn je već bio pripremio sve što je smatrao neophodnim da bi na vreme izvukao Brajana Mek Koliya iz zatvora ukoliko želja za linčom ponovo nadvlada njihov razum.

Mek Koliyev konj je stajao u dvorištu Hačinsonove sale za bilijar koje je jedino drvena ograda delila od zatvora. Šejn i Mek Koli ne bi imali većih problema da preskoče ogradu i da pored ruina koje je poslednji veliki požar ostavio za sobom odjašu do ulice Fremont kojom bi napustili Tumbston i otišli u pravcu severa. Uspeo je da podmiti crnog momka iz O. K. Korala, tutnuvši mu novčanicu od deset dolara u šake nakon čega se on izgubio u nepoznatom pravcu da bi kasnije mogao da kaže da nije ništa čuo ni video.

Šejn se trudio da ga niko ne primeti. Pod okriljem noći vratio se do uličice u neposrednoj blizini hotela, odakle je posmatrao događaje ispred saluna „Kristal palas”.

Video je kako mnoštvo ljudi izlazi iz „Bird Kejdž” porzišta. Šejn se nadao da se Mej Devenport neće još dugo zadržati i da će se vratiti u njegovu hotelsku sobu kao što su se i dogovorili.

Nakon što su otpratili svoje žene kućama, muškarci su, po hitali prema „Kristal palasu”. Piskav Gredijev glas dopirao je do Šejnovih ušiju. Njegove reči su bile popraćene gromoglasnim odobravanjem okupljenog sveta. Šejn se pitao šta bi kockar poput Gredija mogao da ima od toga da Mek Koli bude obešen pre nego što ga izvedu pred sud.

Od momka u O. K. Koralu je saznao da je Gredi nepunih pola sata pre Done Vilson dojahao u grad. On mu je nadalje ispričao da ga je sasvim slučajno ugledao, pošto je Gredi očigledno nastojao da ostane neopažen i da se začudio što Gredi nije kao i obično odveo svog vranca u štalu.

Čes Gredi je bio tek nepuna tri meseca u Tumbstonu. Bio je na glasu kao kockar, koji je gotovo nepobediv u pokeru. Gredi je bio momak koji je svojim izgledom i svojim načinom oblačenja privlačio poglede mnogobrojnih žena u Tumbstonu. Šejn nije morao mnogo da kombinuje, pa da mu neke stvari postanu jasne. Na jednoj strani je bila mlada žena vrele krvi koja je imala već ostarelog muža, a na drugoj lepuškasti momak poput Česa Gredija. Bilo bi naprosto neverovatno da njih dvoje nisu postali ljubavnici.

Povici ljudi u „Kristal palasu” postajali su sve glasniji.

Šejn je tiho opsovao. Bilo bi mu draže da Virdžil i Vajat Erp ove noći nisu napustili grad. U tom slučaju niko se ne bi usudio ni da pomisli da krene prema zatvoru.

U tom trenutku, rulja je počela da kulja iz saluna. Neki od njih su bili crveni u licu od besa ili od viskija kojim su se sve vreme nalivali. Među prvima, koji su izašli na ulicu, Šejn je prepoznao Vilera koji je i ovoga puta držao debeli konopar u rukama.

Šejn je još jednom letimično pogledao niz ulicu prema pozorištu. Nije mogao da čeka da se Mej pojavi u hotelu. Znao je da ukoliko ne krene odmah, može za sve da bude kasno. Rulju, koja je hitala prema šerifovoj kancelariji, mogao je jedino da zaustavi na taj način što bi nekolicinu njih ubio, ali to je hteo u svakom slučaju da izbegne.

Kada je užurbanim korakom stigao u blizinu šerifove kancelarije ugledao je kako se Morgan Erp pojavio u napola odškrinutim vratima. Odmah zatim on se povukao unutra, zabravivši masivna hrastova vrata za sobom. Ubrzo nakon toga, rulja se sa bakljama u rukama pojavila pred zatvorom. Viler je i ovde bio najbučniji u svojoj želji za linčovanjem.

Šejn je ugledao Česa Gredija kako mirno stoji ispred „Kristal palasa”. Očigledno je iz nekih samo njemu poznatih razloga prepustio Vileru da predvodi razularenu rulju.

Iznenada je neko ispalio hitac u vazduh.

— Izruči nam tog pasjeg sina, Erpe, ili ćemo mi doći po njega! — začuo se Vilerov kreštavi glas.

Ne oklevajući više ni časa, Šejn je nestao iza obližnjih kuća, žureći prema dvorištu „Hačinsonovog bilijar-saluna”. Nečujno je preskočio drvenu ogradu i našao se u zatvorskom dvorištu.

Do Šejnovih ušiju dopirao je odlučni glas Morgana Erpa, koji je pretio da će ispaliti tovar sačme u rulju ukoliko se odmah ne raziđu. Viler je očigledno bio zanemeo, ali je zato rulja umesto odgovora postala još glasnija u svojim zahtevima da oni presude Mek Koliju. Šejn je začuo kako puca prozorsko okno, a odmah zatim i kako je zagrmela snažna Erpova, „sačmarica”. Na ulici je nastala mukla tišina.

— Ovo neka vam bude poslednja opomena, ljudi! — dreknuo je Morgan Erp. — Obećavam vam da sledeći put neću gledati gde pucam!

Ova novonastala situacija Šejna nije mogla da zavara. Znao je da rulja ovoga puta ništa neće moći da spreči da se domogne Mek Kolijeve glave.

U samo nekoliko koraka, Šejn se našao pored zatvorskih rešetaka. Nadao se da osim Mek Koliya u zatvoru trenutno nema nijednog drugog zatvorenika.

— Mek Koli! — prošaputao je Šejn.

Već u sledećem trenutku iza rešetaka se pojavilo bradato Mek Kolijevo lice.

— Sto mu gromova, Šejne, pa zaista je već bilo krajnje vreme da se pojaviš! Već sam pomislio da ćeš im dozvoliti da me obese.

Ne osvrćući se na njegove reči, Šejn mu je doturio na brzinu napravljeni kalauz.

— Pokušaj ovim da otvoriš vrata od ćelije. Samo požuri! Morgan neće moći još dugo da ih zadrži.

Prolazili su sekundi dugi kao večnost. Šejn je postajao primetno nervozniji pošto su povici ljudi okupljenih na ulici Alaa jasno govorili da im ne nedostaje mnogo, pa da krenu u juriš na šerifovsku kancelariju.

Kada je začuo tiho grebanje na vratima koja su vodila u dvorište zatvora, Šejn se odmah našao pored njih držeći svoj

„remington“ za svaki slučaj u pripravnosti. Računao je da bi svakog časa i u zatvorskom dvorištu mogla da se pojavi nekolicina onih koji su želeli da linčuju Mek Koli i na taj način sa obe strane priklještili usamljenog Morgana Erpa.

Vrata su se tiho otvorila i kroz njih je mačjim hodom izašao Brajan Mek Koli, ne zaboravivši da ih ponovo zatvori da bi se što kasnije primetio njegov nestanak.

Šejn ga je šćepao za ruku i povukao prema obližnjoj ogradi. Zajedno su kliznuli preko ograde, našavši se pored osedlaanih konja koje je Šejn tu bio ostavio.

— Hajde, gubimo se što pre oдавde! — procedio je Šejn.

Mek Koli je dohvatio uzde i jednog i drugog konja i krenuo za Šejnom koji je već i izlazio iz dvorišta. Iza njihovih leđa su odjekivali revolverski pucnji. Zatim se ponovo začula grmljavina šerifove sačmarice, a onda i ljutiti povici okupljenog naroda.

Kada su stigli do ulice Fremont, Šejn se oprezno osvrnuo. Na ulici nije bilo nikoga. Čitav kraj je već bio utonuo u mrak. Svetlo je gorelo još jedino u zgradi „Tumbston Epitafa“ lokalnog lista u koji je očito već u sutrašnjem izdanju trebalo uneti izveštaje o događajima protekle noći.

Šejn je dao znak Mek Koli i obojica su oprezno prešli ulicu. Neopaženo su uspeli da se domognu 4. ulice gde su se konačno vinuli u sedla.

Šejn nije nameravao da napušta grad, ali želeo je da doputa otprati Mek Koli i da od njega čuje šta ima da kaže na sve one optužbe izrečene na njegov i na račun njegovog sada već mrtvog prijatelja.

XII

Kada su stigli do prvih brežuljaka severno od Tumbstona Šejn je naglo zaustavio konja i sjahao.

— Šta je? — upitao je Mek Koli promuklim glasom. — Zar nećeš da pođeš sa mnom?

— Nema potrebe pošto niko nije video da sam ti pomogao da se izvučeš iz zatvora — odvratio je Šejn. — Pre nego što se vratim u Tumbston hoću da znam šta se tamo kod kolibe odigralo.

— Ništa! Apsolutno ništa! — izustio je bradati div. — Buč Tejt i ja smo se vraćali iz Meksika. Začuli smo pucnje koji su dopirali iz neke male uvale tako da smo krenuli da vidimo o čemu se radi. Pošto sa uzvišice na kojoj smo se nalazili nismo nikoga videli produžili smo dalje. Nismo želeli da se mešamo u tuđe stvari pošto smo bili preokupirani sopstvenim problemima.

Mek Koli je na trenutak začutao a onda je ipak ispričao Šejnu o bisagama opisujući mu tačno mesto gde su ih oni i Buč sakrili.

— I stvarno nikoga niste videli u blizini kolibe? — upitao je Šejn.

— Nikoga. Možeš da zamisliš kako sam bio iznenađen i preplašen kada je ona žena uprla prst u nas i rekla da smo mi oni koji su je napastvovali. Čoveče, pa ti me bar poznaješ i znaš da ja tako nešto ne bi mogao da učinim jednoj ženi.

Šejn je na to samo klimnuo glavom. Nije hteo da pita Mek Koliya odakle njemu i Tejtu onoliki srebrni pezosi i poluge zlata pošto ga to u ovom trenutku nije zanimalo. Mek Koli je bio daleko od toga da bude pravo nevinašće. Iako je češće dolazio u sukob sa zakonom nikada ne bi mogao da napastvuje ne samo ženu već i bilo koga za koga je znao da je slabiji od njega.

— Dona Vilson mora da ima neki razlog što je vas optužila — promrmljao je Šejn.

Mek Koli se umorno nasmešio. — Verovatno je tražila žrtvu da niko ne bi posumnjao da ga je ona u stvari ubila.

— Ali ako je tako, onda mora da vas je videla, Mek. Ne verujem baš da je tako glupa da bi uprla prstom u bilo koga ko bi eventualno mogao lako da dokaže da se nije nalazio ni blizu kolibe u kojoj je poginuo Džek Vilson.

Mek Koli lagano klimnu glavom.

— Um... — promrmljao je on. — Ako nas je pratila...?

— Onda verovatno zna gde ste sakrili bisage — dovršio je Šejn njegovu započetu misao.

Mek Koli je povukao uzde u nameri da okrene konja u drugom pravcu. Šejnu je bilo jasno šta bi Mek Koli u ovom trenutku najradije učinio, ali bio je rešen da ga u tome spreči.

— Čekaj, Mek! Ti ćeš sada lepo nastaviti dalje na sever da bi se što pre izgubio iz ovog okruga, pošto će te nakon bekstva iz zatvora svi progoniti. Ja ću se vratiti u Tumbston i pokušati da pronađem dokaze koji bi nedvosmisleno pokazali da si nevin.

Iz pravca Tumbstona dopirala je snažna pucnjava. Šejn je napregnuto osluškivao. Učinilo mu se da je začuo topot konjskih kopita. Pitao se da se to možda ne vraćaju Vajat i Virdžil Erp nazad u Tumbston.

— Ipak ću ja lično porazgovarati sa gospodom Vilson! — procedio je Mek Koli.

— Ne budi lud, Mek! Ako te ponovo uhvate nećeš izbeći vešala. U tom slučaju čak ni braća Erp ne bi mogla da ti pomognu. Svi bi rekli da si svojim bekstvom, u stvari, priznao krivicu. Odjaši do Bensona ili možda još bolje do Tusona i sačekaj dok ti se ja ne javim.

Mek Koli je glasno opsovao, no bilo mu je jasno da je najpametnije da posluša Šejnov savet. Šejn ga je ispratio pogledom dok nije nestao u tami jašući prema severu da bi se zatim vratio u grad.

Kada je došao do ulice Alan začuo je podivljale povike okupljenog naroda, koji je u međuvremenu očigledno saznao da je Mek Koliju pošlo za rukom da pobjegne iz zatvora.

Nije bilo razloga da se i dalje zadržava na ulici tako da se zaobilaznim putem uputio do hotela „Kosmopoliten”. Ušavši u svoju sobu osetio je i pored tame koja je u njoj vladala nečije prisustvo. Uzdah olakšanja oteo mu se sa usana kada je u tami ugledao nežnu siluetu Mej Devenport koja se uspravila u krevetu.

— Ne možeš ni da zamisliš koliko sam se plašila za tebe! — prošaputala je ona.

Upravo su ponovo započinjali svoju ljubavnu igru kada

je Šejn ispred hotela začuo mnoštvo najrazličitijih glasova. Nekoliko trenutaka kasnije neko je snažno pokućao na vrata njegove sobe. Šejn nije mogao, a da se ne nasmeje kada je pred vratima začuo ljutit glas Virdžila Erpa: — Otvorite Šejne, ili ću morati da razvalim vrata!

XIII

Ne dočekavši da Šejn otvori vrata, šerif je snažnim udarcem noge razvalio vrata.

Šejn je stigao tek da navuče pantalone kada su se vrata uz strahovit tresak otvorila. Svetlost koja je dopirala iz hodnika osvetljavala je krevet na kojem je sa strahom u očima ležala Mej Devenport.

Virdžil Erp je u ruci grčevito stezao svoj „kolt“. Krajevi njegovih gustih brkova počeli su da podrhtavaju. Pogled kojim ga je prostrelio, Šejnu je jasno govorio da je šerif van sebe od besa. Kada je na krevet u ugledao Mej Devenport Virdžil Erp je širom razrogačio oči, ne shvatajući očigledno da je žena poput nje mogla da bude zajedno sa muškarcem kakav je u njegovim očima bio Šejn.

U sobu je za Erpom ušla još i nekojicina drugih ljudi. Šejn je i pored polutame koja je u sobi vladala među njima odmah prepoznao kockara Česa Gredija. Šejn je mirno kresnuo šibicom o dovratnik, prinoseći je zatim velikoj petrolejskoj lampi koja je visila sa tavanice hotelske sobe. Tek kada je njena svetlost ispunila prostoriju, Šejn se okrenuo Virdžilu Erpu, obraćajući mu se sledećim rečima: — Nadam se da ima te neko objašnjenje za ovakvo ponašanje Erpe!

Zbunjen ovakvim Šejnovim nastupom Virdžil Erp je naprosto zanemio.

— Od kada je Šejn ovde sa vama u sobi, mis Devenport? — zapitao je Gredi koji se iznenada stvorio pored kreveta.

— Od kada je Gredi vaš pomoćnik, Erpe? — prosiktao je Šejn.

— Vi se u ovo ne mešajte, Gredi! — dreknuo je šerif da bi se odmah zatim i sam uputio prema krevetu u kome je Mej Devenport navukla pokrivač gotovo preko glave.

— Moraćete da odgovorite na ovo pitanje, mis Devenport! — reče Virdžil Erp.

— Šta ovi ljudi hoće od tebe, Šejne? — upitala je Mej, zagledavši se u Šejna koji je mirno stajao nasred sobe.

— Odlično pitanje, Mej! Zaista, šta u stvari hoćete od mene, šerife? Da nisu možda Gredi i njegovi istomišljenici izvukli onog jadnika iz zatvora i da ga nisu možda obesili o prvo drvo, a vi sada hoćete mene da okrivite što to i ovoga puta nisam sprečio? Jednom sam vam već pomogao, Erpe, i mislim da nemate pravo da još nešto očekujete od mene.

Po izrazu lica Šejn je video da Virdžil Erp više nije bio siguran da se obratio na pravu adresu.

Iza njegovih leđa Čes Gredi nikako nije uspevao da priкриje svoj bes i svoje razočaranje.

— Blefira, šerife! Mora da je on bio taj koji je doveo konje iza „Hačinsonovog bilijar-saluna“!

— Da li je ovaj ovde normalan, Erpe? — upitao je Šejn naizgled iznervirano. — Recite šta sve ovo treba da znači?

— Neko je oslobodio zatvorenika iz ćelije — procedio je Erp.

Na izrazu čuđenja, koji se u tom trenutku pojavio na njegovom licu, Šejnu bi pozavideo i najbolji glumac. — Kako je to uspeo kada su Gredijevi ljudi prosto opsedali vašu kancelariju? Ne mogu da poverujem u tu vašu priču, šerife. Pa, oni bi ga sa zadovoljstvom napunili olovom da je bilo šta pokušao!

— Pobegao je na zadnja vrata, Šejne.

— A kako je uspeo da se izvuče iz ćelije?

— To se i ja pitam. Kada sam stigao zatekao sam vrata širom otvorena.

— I vrata nisu bila razvaljena?

— Ne.

— Da nije možda vaš brat...

— Nije — prekinuo ga je Virdžil Erp ljutito. — Morgan je bio u kancelariji odakle je držao Gredijeve ljude na nišanu.

— Što mu gromova, šerife, kako možete da kažete da su to bili moji ljudi?! — dreknuo je Gredi. — Ljudi su jednostavno van sebe od besa zbog svega što se dogodilo. Ubici, koji uz sve još i napastvuje nedužne žene, mesto je na vešalima.

Virdžil Erp klimnu glavom. — Tačno, Gredi! Na vešalima da, ali tek nakon suđenja, a ne da ga ljudi poput vas linčuju.

Sticao se utisak da će Gredi naprosto eksplodirati od besa.

— To u ovom trenutku nije toliko bitno, šerife! Čini mi se da gospodica Devenport još uvek nije odgovorila na vaše pitanje!

— Odmah po završetku predstave ja sam se vratila u hotel — reče Mej Devenport. — Šejn me je već očekivao ovde u sobi. Sa prozora smo zajedno posmatrali kako je rulja željna linčovanja opsedala vašu kancelariju. A zatim...

— Zatim? — upitao je Virdžil Erp nestrpljivo.

Mej Devenport je najpre na čudesan način uspeła da porumeni da bi odmah zatim stidljivo prošaputala: — Nadam se da neću morati da iznosim baš sve pojedinosti, mister Erp?

Sada se i Virdžil Erp zacrveneo. — Nisam baš siguran da i vi niste u sve ovo umešani — izustio je šerif, obraćajući se Šejnu. — Vajati mi je ispričao neke stvari o vama. Budite oprezni, Šejne. Inače bi moglo lako da se desi da se vaš boravak u Tumbstonu loše završi po vas. Vajati i ja smo pronašli Džeka Vilsona sa metkom u grudima što samo potvrđuje navode gospođe Vilson. Nema nikakve sumnje da su ona dvojica ubili Džeka Vilsona i da su nakon toga silovali gospođu Vilson.

— Zaista ne znam zašto to sve meni govorite — odvratio je Šejn, slegnuvši ramenima. — U trenutku kada se spremalo linčovanje jednostavno sam smatrao da bi trebalo da vam pomognem, Erpe. Ali, da sam znao da ste i vi za to da Gredi

i njegov prijatelj Viler linčuju čoveka pre nego što mu se su-
di, tada se sigurno ne bi umešao.

Virdžil Erp je zabezeknuto zurio u Šejna. Gredi se naglo
okrenuo i ljutito izjurio napolje praćen ostalima koji su upali
u Šejnovu sobu.

Iskoristivši trenutak kada je ostao nasamo sa Virdžilom
Erpom Šejn ga je upitao: — Da li ste detaljno pretražili ko-
libu da biste otkrili neke tragove, Erpe?

Gradski maršal ga je na trenutak začuđeno pogledao.

— Bilo je i suviše mračno za tako nešto — odvratio je
on. — A šta bismo i pronašli? Džek Vilson je ležao u ogrom-
noj lokvi vlastite krvi, a posteljina na krevetu je bila sva
zgužvana. Vajat je napolju ispred kolibe pronašao otkinuto
dugme sa haljine Done Vilson. Mora da je pokušala da im
nekako umakne.

Šejn klimnu glavom. Nije u ovom trenutku hteo da po-
stavlja pitanje da Dona Vilson nije možda izmislila čitavu
priču u nameri da svali sumnju za ubistvo Džeka Vilsona na
nekog drugog da se ne bi otkrilo da ga je ona u stvari sama
ubila.

Šejn je bio svestan činjenici da će biti potrebno mnogo
vremena i truda da se tako nešto dokaže.

Kada je Virdžil Erp izašao iz sobe, Šejn je pred sobom
još uvek imao lik Česa Gredija. Nije mogao da poveruje da
bi čovek koji je proračunat i hladnokrvan poput Gredija mo-
gao da podstiče rulju na linčovanje samo zato što saoseća sa
Donom Vilson, a ne zato što bi on imao neke koristi od to-
ga. Jedno je bilo sigurno, Gredi nije bio u gradu kada je po-
činjen zločin u kolibi. Šejna ne bi uopšte začudilo da je i
Gredi u to vreme bio u kolibi i da je metak u Vilsonovom
telu poticao iz njegovog revolvera.

Sutra ujutru ću odjahati do kolibe i potražiti tragove
koji bi mogli da pokažu da li sam u pravu, pomislio je Šejn
pre nego što je ugasio svetlo i ponovo legao u krevet.

XIV

Šejn se nalazio u grmlju u neposrednoj blizini puta koji
je vodio u Merimak Veli i čekao da se Čes Gredi vrati u
grad.

Od momka iz „O.K. Korala” Šejn je saznao da je Gredi
pre zore napustio grad. Sada je znao da je bilo ispravno što
nije odmah krenuo za njim pošto bi se na taj način izlagao
opasnosti da ga Gredi otkrije.

Šejn je sačekao dok se Gredi nije izgubio iza blagih uz-
višenja kojim je vijugao put za Tumbston pre nego što je sko-
čio u sedlo i odjahao u pravcu iz kog je Gredi upravo do-
lazio.

Nepunih pola sata kasnije ugledao je pred sobom brežu-
ljak na čijim su padinama po Mek Kolijevim rečima on i
Buč Tejt sakrili bisage sa srebrnim pezosima. Sjahavši iz sed-
la Šejn se ubrzo zatim našao pored procepa u kom je trebalo
da se nalaze bisage. Ljuto je opsovao kada je pred sobom
ugledao hrpu kamenja i zemlje kojom su Mek Koli i Buč

Tejt navodno bili zatrpali pukotinu u gustim rastinjem obrasloj steni. Duboko u procepu, Sejn je otkrio prazne bisage što je bio dokaz da Mek Koli nije lagao, ali i da ga je neko preduhitrio.

Šejn je najpre pomislio da ga Mek Koli nije poslušao i da se umesto da krene na sever vratio ovamo da bi pokupio zlato i pezose. Ali zašto bi onda ispraznio svoje vlastite bisage?

Ne, Mek Koli to sigurno ne bi uradio. Ali zato je neko drugi dolazio u pitanje: Čes Gredi! A to je samo dokazivalo da je i on prethodnog dana bio u dolini u kojoj se nalazi Džek Vilsonova koliba. Sve je govorilo u prilog tome da je Gredi ugledao Tejta i Mek Kolića na uzvišici iznad kolibe i da ih je zatim pratio do mesta gde su njih dvojica sakrili svoje bisage. Verovatno je tu došao na ideju da njima dvojici prikači ubistvo Džeka Vilsona.

Šejn je vratio bisage na mesto na kome su se i nalazile, a zatim je uklonio sve tragove koji bi mogli da ukažu na njegovo prisustvo.

I Gredi je očigledno bio izuzetno oprezan pošto Šejnu i pored svih nastojanja nije pošlo za rukom da pronade makar i najmanji trag koji bi bio siguran dokaz da je Gredi bio ovde na svom vrancu. Nekoliko minuta kasnije Šejn je stigao do male doline u kojoj se nalazila Vilsonova koliba. Tlo je bilo stenovito, tako da na njemu nisu ostajali tragovi kopita.

Šejn je sjahao ispred same kolibe i počeo pažljivo da osmatra okolinu. Zatim je ušao u malu štalu koja se nalazila tik uz samu kolibu. Nije mu bilo teško da ustanovi da su pre kratkog vremena ovde bila smeštena dva konja. Dve različite gomile konjskog izmeta još se uvek nisu bile potpuno stvrdnule.

Bilo mu je poznato da su Virdžil i Vajat Erp prethodne noći doveli i Vilsonovog mrkova sa sobom u Tumbston. Možda je jedan od dva konja koji su bili u štali bio njegov? Šejn je još jednom pažljivo pogledao otiske kopita pamteći svaki njihov detalj da bi zatim napustio štalu, uputivši se prema vratima kolibe. Nije zatvorio vrata za sobom nakon što je ušao u brvnaru da bi što više svetlosti dopiralo u njenu unutrašnjost. Na sredini prostorije ležao je prevrnuti sto, dok se levo od njega nalazio ne previše velik krevet sa zgužvanom posteljinom. Šejn se zamišljeno zagledao u nju. Nije mogao da zamisli da je krevet bio prekriven čaršavom i kada nikoga nije bilo u brvnari. Prišao je komodi pored kreveta i znatiželjno pogledao u njenu unutrašnjost. Zadovoljno je klimnuo glavom kada je ugledao uredno poslaganu posteljinu.

Neko mora dakle da je izvadio čaršav i da ga je prebacio preko kreveta. Kako to da braća Erp nisu došli do istog zaključka? Ili su možda mislili da su to uradili Tejt i Mek Koli pre nego što su silovali Donu Vilson?

Zaista, svako ko je iole nepristrasnije gledao na celu stvar mogao je lako da dođe do zaključka da se ovde zabavljao ljubavni par koji je Džek Vilson iznenadio.

Šejn je zaobišao prevrnuti sto zagledavši se u ogromnu

lokvu krvi na podu. Setio se Mek Kolijevih reči da su on i Buč Tejt začuli nekoliko pucnjeva koji su dopirali iz pravca kolibe. Propustio je, na žalost, da ga upita za tačan broj ispaljenih hitaca.

Pokušavao je da zamisli kako se sve odigralo ukoliko su njegove pretpostavke bile tačne.

Džek Vilson mora da se iznenada pojavio na vratima. Braća Erp su ga pronašli sa samo jednim metkom u grudima što znači da je ili on prethodno ispalio nekoliko hitaca ili pak da ga je ubica ostalim mecima promašio. Pošto je Džek Vilson očigledno iznenada banuo u brvnaru, to je Šejn smatrao da je ona prva mogućnost daleko bliža istini. Zbog toga se najpre i uputio prema drvenom zidu koji se nalazio na suprotnoj strani ulaznih vrata. Nije mu trebao ni pun minut pa da pronade metke koji su se zarili u tamno obojeno drvo. Jedan se nalazio negde u visini njegovih ramena, dok je drugi bio zariven dvadesetak santimetara niže.

Šejn je izvukao svoj veliki lovački nož i njime izvadio od udara deformisane komade olova. Bio je, međutim, siguran da će i pored toga svaki stručnjak moći da mu kaže iz kog su oružja ovi meci ispaljeni.

Hteo je već da ih strpa u džep kada je na jednom od njih otkrio tragove krvi. Džek Vilson je dakle ipak uspeo da pogodi svoga ubicu.

Ovo saznanje ga je na trenutak razočaralo pošto se ni na Doni Vilson niti pak na Česu Grediju nisu primećivali tragovi raniavanja. Tešilo ga je jedino što je isto to važno i za Brajana Mek Kolija i njegovog prijatelja Buča Tejta. Možda je metak samo okrznuo Grediju tako da je ovaj bez većih poteškoća mogao da prikrije ranu?

Šejn je još neko vreme razgledao unutrašnjost kolibe, ali nije pronašao nikakve druge tragove koji bi mu eventualno otkrili nešto više.

Izašao je napolje i počeo da ispituje mnoštvo tragova kopita ispred brvnare. Došavši do zaključka da mu ovi tragovi ne mogu mnogo pomoći, Šejn je odlučio da se vrati u Tumbston da bi se malo bliže pozabavio Česom Gredijem.

Postojale su dve mogućnosti koje bi jasno govorile da je Gredi ubica Džeka Vilsona. Ili je bio ranjen negde u visini kuka ili je pak imao gomilu srebrnih pezosa i dve zlatne poluge kod sebe. Ukoliko se bilo šta od ovoga pokaže kao tačno, Gredi bi bio u klopci iz koje se ne bi tako lako izvukao.

XV

Brajan Mek Koli je neprekidno napregnuto osluškivao ne bi li čuo topot kopita potere za sobom. Nikakvi zvuci koji bi mogli da izazovu njegovu sumnju nisu dopirali do njegovih ušiju.

Što se više udaljavao od Tumbstona to je osećaj besa i razočaranja postajao snažniji. Tek sada je polako shvatao šta se u gradu u stvari dogodilo. Neko je Tejta hladnokrvno ubio sa leđa.

Malo je nedostajalo pa da se vrati u Tumbston. U tom

trenutku je pred sobom ugledao svetla. Krenuo je u tom pravcu i ubrzo je otkrio da se radi o malom naselju pored rudnika u kome se kopala gvozdena ruda i u kome se radilo i danju i noću.

Pošao je prema berbernici, ali vrata su kao što je i mogao da očekuje bila zaključana. Kada je sa zadnje strane otkrio sporedni ulaz jednostavno je razvalio vrata. Nečujno se kretao sve dok u mraku nije naleteo na neku metalnu kofu koja je uz tresak odletela u stranu.

Gotovo skamenjen od straha, Mek Koli je zaustavio dah. Nekoliko trenutaka je u kući još vladala mrtva tišina, a onda je Mek Koli ugledao svetlo i začuo korake koji su se spuštali niz stepenice. Grčevito je razmišljao da li da ostane ili da se pak što pre izgubi odavde. Na kraju je ipak rešio da ostane i da upita: — Ima li nekoga?

U tom trenutku se na stepenicama pojavio muškarac koji ga je svojim još uvek pospanim očima začuđeno pogledao. U levoj ruci je držao petrolejsku lampu dok je u desnoj grčevito stezao sačmaricu sa skraćenim cevima koje su još više pojačavale ubitačno raspršivanje sačme.

— Žao mi je što sam vas probudio, gospodine — promrm-ljao je Mek Koli slegnuvši ramenima. — Ali moram sutra ujutro da stignem na kočije za Tumbston. Pre toga bih hteo još da se okupam i da ponovo izgledam kao i svi drugi ljudi.

Berberin je razvukao lice u čudnu grimasu, ne mogavši da veruje sopstvenim ušima. Očigledno nije bio siguran da li pred sobom ima ludaka ili pak razbojnika koji je na ovaj način hteo da izvuče živu glavu.

Mek Koli je posegao rukom u džep i iz njega izvadio hrpu srebrnih pezosa.

— Dobro ću vam platiti za to što ste morali ovako rano da ustanete, gospodine — promrm-ljao je Mek Koli.

Zveckanje srebrnjaka mora da je u berberinovim ušima odzvanjalo poput najlepše melodije, jer se ovaj naprosto stuš-tio niz stepenice.

— Odmah ću staviti vodu da se greje! A u međuvremenu ću vas obrijati i ošišati.

Mek Koli se iz usta oteo uzdah olakšanja.

Sačekao je da se berberin ponovo pojavi i da ga uvede u svoju radnju. Pri slaboj svetlosti petrolejske lampe berberin je najpre počeo da ga brije.

— Kako želite da vas ošišam? — upitao je on nakon što je Mek Kolinjevo lice bilo u potpunosti izbrijano.

— Što kraće! — promrm-ljao je Mek Koli. — Ko zna kada ću ponovo biti u mogućnosti da odem do berberina.

Brajan Mek Koli je bio izuzetno zadovoljan svojim novim izgledom. Kratka kosa mu je odlično stajala. Bio je uveren da sada više niko u njemu neće prepoznati čoveka koga je u Tumbstonu Dona Vilson optužila da joj je ubio muža i da je nju silovao.

U susednoj prostoriji voda se već pušila. Berberin ju je usuo u veliku drvenu bačvu koja je služila mesto kade, koja je u Arizoni bila prava retkost.

— Da li biste možda mogli da probudite i vlasnika rad-

nje pored vaše? — upitao je Mek Koli nakon što je ogromnim komadom mirišljavog sapuna počeo da skida prijavštinu sa sebe. — Treba mi nova odeća, i to počevši od čarapa, pa sve do šešira. A pre svega bih želeo da kupim lepo novo odelo.

Berberin klimnu glavom.

— Probudiću ga, gospodine. Recite da li bi vam odgovaralo da on dođe sa izborom odela ovamo da nakon kupanja ne biste morali ponovo da oblačite vaše staro odelo?

— Svakako! — promrmljao je Mek Koli zadovoljno, dok je uživao u vreloj mirišljivoj kupki.

Kada je berberin otišao da probudi vlasnika prodavnice, Mek Koli je već bio pri kraju sa skidanjem naslaga prijavštine koje su se nakupile tokom dugih nedelja provedenih u divljini Meksika. Vrela voda ga je učinila pomalo pospanim. Ipak već u sledećem trenutku je prisilio sebe da otvori oči pošto je znao da ni časa ne sme da bude neoprezan. Još uvek nije znao da li berberinu može da veruje. Možda je postojala telegrafska veza između ovog mestašca i Tumbstona tako da su ljudi ovde već saznali da je iz tamošnjeg zatvora pobeo u ubica za kojim se sada intenzivno traga.

Prošlo je gotovo dvadeset minuta pre nego što se berberin pojavio u pratnji vlasnika susedne radnje. Obojica su u rukama nosili gomilu stvari.

Kada je odmah zatim Mek Koli izašao iz tople vode, imao je utisak kao da se ponovo rodio. Nakon što se obrisao ogromnim ubrusom, Mek Koli je odabrao a zatim i obukao odelo koje mu je stajalo kao saliveno.

— Dodite, gospodine — reče berberin. — Idemo u susednu prostoriju gde ćete u ogledalu moći da se uverite kako vam odelo dobro stoji.

Kada se ugledao u ogledalu Mek Koli gotovo da samog sebe nije prepoznao. Na njegovom izbrijanom licu zatitrao je zadovoljan osmeh.

— Odlično! — reče on. — Međutim, sve ove stvari sigurno dosta koštaju?

— Ali vi ste rekli da imate dovoljno novaca — izustio je berberin vidno razočaran onim što je čuo.

— Koliko vama dugujem? — upitao ga je Mek Koli.

— Deset dolara!

Iako je smatrao da je ovoliki iznos čist bezobrazluk, Mek Koli je odlučio da ništa ne kaže. Vratio se u prostoriju u kojoj se do maločas kupao gde je iz džepa svojih već iscepanih pantalona izvukao onih dvadesetak srebrnih pezosa. Polovinu je tutnuo berberinu u šake, a zatim se okrenuo vlasniku prodavnice.

— Tamo napolju imam dva osedlana konja. Radi se o prvoklasnim grlima koja zajedno vrede bar dvesto dolara. Ukoliko mi nabavite još i revolver možete ih smatrati vašim.

Svi zajedno su zatim izašli na ulicu. Već je počelo polako da sviće. Ispostavilo se da je vlasnik trgovine ujedno i vlasnik jedine štale u gradu i da je samim tim bio i odličan poznavalac konja. Kada ih je ugledao, čovek je odmah prihvatio Mek Kolijevu ponudu.

Vratili su se u radnju gde je Mek Koli mogao sebi da

odabere oružje. Odlučio je da mu prepusti svoj opasač u zamenu za „remington” koji je lako mogao da prikrije ispod sakoa.

Zadovoljan obavljenom trgovinom, vlasnik prodavnice mu je na kraju dao još i par elegantnih čizama koje su upotpunile sliku pravog džentlmena čiji je izgled Mek Koli sada primio.

— Recite kada polaze prve kočije za Tumbston? — upitao ih je Mek Koli.

— Tek za tri sata — odvratio je berberin. — Imam sobu za vas ukoliko dotle želite da se odmorite. Ne brinite ništa, kada dođe vreme polaska kočija ja ću vas probuditi.

Mek Koli klimnu glavom, tutnuvši berberinu još jedan srebrni pezos u šake.

Nepunih desetak minuta kasnije Mek Koli je već spavao dubokim snom.

XVI

Šejn je ostavio konja gotovo na samom ulasku u grad u nameri da ostatak puta do hotela „Kosmopoliten” prevali peške.

Kada je stigao do raskrsnice 5. ulice i ulice Alan, na trenutak je zastao i pogledao u pravcu „Kristal palasa”.

— Zašto da čekam? — pomislio je Šejn. Što je više oklevao, to je Čes Gredi imao više vremena da pripremi odgovore na sva pitanja koje bi mu šerif ili neko drugi eventualno mogao postaviti.

Odlučnim korakom Šejn je krenuo prema salunu. Kroz vrata je dopirao žagor okupljenog sveta. Znao je da je salun i u ovim ranim jutarnjim časovima dobro posećen pošto su rudari iz noćne smene pre spavanja uvek navraćali da pićem isperu prašinu iz grla.

Kod šanka je vladalo pravo opsadno stanje, tako da je barmen imao pune ruke posla. Kada se Šejn pojavio na vratima on je na trenutak prekinuo sa točenjem pića, posegnuvši na kratko za nečim što se nalazilo ispod šanka. Šejn je bio ubeđen da je povukao konopac koji je negde u kući aktivirao zvono koje je trebalo nekoga da upozori na pojavu neželjenog gosta.

— Da li je gospođa Vilson već budna? — upitao je Šejn. Barmen odmahnu glavom.

— Nije. Gospodine, zar vi niste onaj koji nas je prethodne noći sprečio da obesimo onog hladnokrvnog ubicu?

U salunu je nastao tajac.

— A Gredi? Da li je on tu? — zapitao je Šejn, prečuvši barmenovo malopredašnje pitanje.

U tom trenutku su se u pozadini otvorila vrata koja su vodila u jednu od sporednih prostorija ogromnog saluna. Visok, plečati muškarac koji se u njima pojavio uputio se lagano prema šanku. Šejn je video kako mu je barmen dao znak da je on taj koji je ovde očigledno bio nepoželjan.

Momak se zaustavio na tri koraka od Šejna.

— Imate li nekih problema, gospodine? — upitao je momak grubo.

— Zasada ne, ali sve mi se čini da nameravaš da mi ih stвориš — odvratio je Šejn, osmehnuvši se umorno.

— Ako se jednostavno okreneš i vratiš tamo odakle si i došao, mogli bismo da ostanemo prijatelji, amigo! — odvratio je on.

— Hm... — reče Šejn. — Maloumne snagatore kao što si ti nikada nisam ubrajao u svoje prijatelje, a i u tvom slučaju nemam nameru da napravim izuzetak.

Kada mu je konačno pošlo za rukom da shvati ove Šejnove reči, momak je začuđujuće hitro jurnuo napred.

Međutim, Šejn je računao sa ovakvim razvojem događaja, tako da momku nije pošlo za rukom da ga iznenadi. Izmaknuvši se u stranu, Šejn mu je zadao snažan udarac levicom u bradu dok je istovremeno potegao svoj „remington” uperivši ga u barmena koji je obe ruke bio spustio pod šank da bi se dokopao dvocevke, koja je tu uvek stajala u pripravnosti.

— Sklanjaj ruke sa te sačmarice! — dreknuo je Šejn ljutito. — Nisam došao ovamo sa namerom da rasturim čitav „Kristal palas” ali ako se vama ovako više sviđa...

U tom trenutku se plećati momak bio već povratio od zadobijenog udarca. Ispuštajući divlje krike, ponovo je poleteo prema Šejnu u nameri da ga jednim udarcem obori s nogu. Međutim, Šejn je i ovoga puta uspeo da uzmakne tako da mu je momkov udarac samo prohujao pored glave, okrznuvši ga po ramenu. Šejn je hitro vratio revolver u futrolu i munjevito zadao još dva udarca po vratu i bradi, od kojih je plećati momak izgubio dah. Ne dozvoljavajući mu da se ponovo povрати, Šejn mu je prišao i poslao ga još jednim dobro odmerenim udarcem u carstvo snova. U tom trenutku Šejn je krajičkom oka ugledao pokret u vratima iza kojih se momak maločas pojavio. Ruka mu je mahinalno pošla prema „remingtonu”, ali za tako nešto je već bilo kasno, pošto je otvor revolverse cevi već bio uperen u njegove grudi.

Po ljutitom svetlucanju u Gredijevim očima, Šejn je lako zaključio da bi Čes Gredi bez dvoumljenja potegao obarač kada bi on makar dodirnuo dršku svog „remingtona”.

Uvidevši da je bolje ako se uopšte ne pomera, Šejn se zagledao u Gredija. Gornja usna mu je blago podrhtavala od uzbuđenja. Verovatno je napregnuto razmišljao da li da puca ili ne.

Šejn je sa pažnjom pratio svaki pa makar i najmanji Gredijev pokret. Ništa, međutim, nije ukazivalo na činjenicu da je Čes Gredi ranjen. — Možda sam se i prevario — pomisli Šejn. — Možda Gredi nije bio sa Donom Vilson u kolibi kada se tamo pojavio stari Džek. Da nije možda neko sasvim treći u pitanju?

— Šta sve ovo treba da znači, Šejne? — prosiktao je Gredi konačno.

— Hteo sam da razgovaram sa vama i sa gospodom Vilson. Ali vaši ljudi su bili mišljenja da bi najbolje bilo da nestanem iz saluna.

— Tačno tako! Nestanite odavde, i to što pre! — prosiktao je Gredi ledeno.

— Kako bi bilo da odete najpre do gospođe Vilson i upitate je da li želi sa mnom da razgovara?

U kockarevim tamnim očima pojavio se blesak koji nije slutio na dobro. Šejn se već spremao da se baci u stranu i da potegne svoj „remington” kada je iza sebe začuo škripu ulaznih vrata i ugledao kako se Gredi naprosto skamenio.

Salunom su odjekivali koraci čoveka koji se očitó približavao šanku. Šejn je koraknuo u stranu, ne spuštajući pogled sa Gredijevog kažiprsta na obaraču da bi na taj način mogao i da vidi ko se to pojavio u salunu. Krajičkom oka ugledao je brkato lice Virdžila Erpa na čijim grudima se presijavala sjajna metalna zvezda. Šerif se zaustavio na nekoliko koraka od Šejna, zagledavši se najpre u njega, a odmah zatim i u Grediju koji očigledno nije imao nameru da vrati revolver u futrolu.

— Šerife, objasnite mu da ja odlučujem o tome ko sme da kroči u „Kristal palas”, a ko ne! — prosiktao je Gredi.

— Da li vas je gospođa Vilson za to ovlastila? — upitao je Virdžil Erp.

— Da!

Šerif je zatim prišao Šejnu i upitao ga: — Šta radite ovde, Šejne?

— Hteo je da razgovara sa gospođom Vilson — odgovorio je Gredi umesto Šejna.

— A zbog čega? — upitao je Virdžil Erp začuđeno.

Šejn je napregnuto počeo da razmišlja. Da li da javno, ovde pred svima iznese svoju sumnju? Znao je da će svaki od ovde prisutnih biti spreman da ga odmah ščepa za gušu ukoliko bilo šta kaže protiv Done Vilson. A Grediju i onako nije mogao ništa da dokaže. Do sada je sigurno već sklonio negde poluge zlata, kao i srebrne pezose sa likom cara Maksimilijana.

I pored toga, Šejn je bio rešen da bar Gredija malo izvede iz takta. Zeleo je da kockar postane nesiguran da bi eventualno počimio neku grešku koja bi mogla da ga oda.

— Jutros sam bio kod kolibe, Erpe — reče Šejn. — I tamo sam otkrio tragove Gredijevog vranca od kojih su neki sasvim sveži, pa sam hteo da upitam gospođu Vilson da Gredi nije možda juče bio u blizini kolibe.

Sticao se utisak da će Čes Gredi naprosto eksplodirati od besa. Šejn je koraknuo u stranu, tako da ga je Virdžil Erp sada delimično zaklanjao svojim telom.

U tom trenutku je iz Gredijevog revolvra suknuc plamen. Metak je za koji santimetar promašio Šejna i Virdžila Erpa koji se u dva koraka našao pored Gredija i ljutito mu izbio revolver iz ruke.

— Jeste li poludeli, Gredi? — dreknuo je šerif.

— Neću dozvoliti da me ova protuva vreda! — procedio je Gredi sav crven u licu od besa.

— Ne vidim zašto bi vas njegove reči vredale, Gredi. To sa tragovima ću i sam ispitati — rekao je šerif da bi se odmah zatim obratio Šejnu — A vi se ne mešajte u stvari koje vas se ne tiču, Šejne! Ostavite već jednom Donu Vilson na miru. Žena je već i onako dovoljno propatila. Ukoliko vas

još jednom uhvatim ovde u „Kristal palasu”, strpaću vas u zatvor!

Grediju je sada bilo jasno da ga je Šejn pročitao. A i Šejn je bio svestan toga, znajući šta to za njega znači.

Čovek poput Gredija sigurno neće pokušati da se otvoreno sukobi s njim, već će bez dvoumljenja pucati kada mu se za to ukaže povoljna prilika. Od ovog časa. Šejn je morao da računa na to da će mu Gredi pucati i sa leđa, kao što je to verovatno učinio i sa Bučom Tejtom.

Šejn se polako okrenuo i napustio salun. Dok je izlažio, bio je ljut na samog sebe što se ovako glupo poneo. Daleko jednostavnije bi bilo da je negde sačekao Gredija i da ga je jednim udarcem onesposobio da bi na miru mogao da proveri da li je ranjen ili ne. Za tako nešto sada je bilo kasno, pošto Gredi sigurno neće dozvoliti da ga Šejn iznenadi.

Jedino što ga je tešilo bilo je to što će Gredi sada morati nešto da preduzme zbog tragova koje je Šejn navodno otkrio u blizini kolibe. Šejn je rešio da ni na trenutak ne ispušta „Kristal palas” iz vida.

XVII

Šejn nije mogao da veruje svojim očima kada je ispred hotela „Kosmopoliten” ugledao Brajana Mek Kolića kako izlazi iz poštanskih kočija kompanije „Vels-Fargo”.

Naprosto se stresao kada je ugledao kako je u tom trenutku sa druge strane ulice iz „Kristal palasa” izašao Virdžil Erp.

Mek Koli je bio začuđujuće miran. Šejn je hteo upravo da ga upozori na šerifovo prisustvo, kada se on već stvorio pored kočije. Virdžil Erp ga je, kao i sve ostale putnike, kratko pogledao da bi se odmah zatim uputio prema svojoj kancelariji. Bilo je očigledno da ga ni on niti bilo ko drugi osim Šejna neće prepoznati ovako obučenog.

Šejn je ušao u hotel, smestivši se pored recepcije gde je uzeo da čita jutarnje izdanje „Tumbston Epitafa”. Na prvoj stranici se naravno nalazio članak o Mek Kolijevom hapšenju, a zatim i o njegovom bekstvu iz zatvora. Autor članka je očigledno izbegavao da makar deo krivice za Mek Kolijevo bekstvo svali na braću Erp, pošto je Džon P. Klum, vlasnik „Tumbston Epitafa” bio blizak prijatelj Vajata Erpa.

Krajičkom oka Šejn je promatrao Mek Kolića dok se upisivao u knjigu gostiju da bi se odmah zatim uputio u svoju sobu.

Šejn je krenuo za njim. U hodniku nije bilo nikoga osim njih dvojice. Mek Koli je sačekao pred vratima svoje sobe dok se Šejn nije našao pored njega, da bi zatim obojica brzo ušli unutra.

— Ovo nisi baš pametno uradio, Mek Koli — procedio je Šejn ljutito kada je ovaj zaključao vrata za sobom.

— Niko me neće ovakvog prepoznati. Čak nisu stigli ni da me pitaju kako se zovem — odvratio je Mek Koli kroz smeh. — Jednostavno nisam mogao da pobegnem, a da ne saznam zbog čega me je ona žena optužila.

— Odakle ti to odelo? — upitao je Šejn.

— Kupio sam ga u Kontenšn Sitiju.

— Što znači da su te tamo videli u tvom starom odelu — promrmljao je Šejn. — Šta ako Erp to sazna? Sumnjam da bi mu u tom slučaju još jednom umakao, Mek Koli.

Mek Koli je na to samo tvrdoglavo odmahnuo glavom.

— Vreme neumitno prolazi, a to znači da će biti sve teže da dokažem da sam nevin. Najpre ću otići po zlato i pezose, a zatim ću se malo bliže pozabaviti tom ženom.

— Nema potrebe da ideš do Merimak Vilija. Jutros sam već bio tamo i ustanovio da je neko ispraznio bisage.

Mek Koli je prebledeo. Sada mu je bilo jasno da ih je neko posmatrao dok su on i Tejt sakrivali bisage u planinski procep. A taj neko ih je najverovatnije pratio od trenutka, kada su se pojavili na uzvišici iznad kolibe.

— Na koga sumnjaš, Šejne?

— Na kockara Česa Gredija.

— To je sigurno onaj elegantni momak koji je stajao ispred „Kristal palasa” kada su Buča ubili sa leđa?

— Da, to je on.

U tom trenutku Mek Koli su neke stvari postale jasnije.

— Sto mu gromova! — prosikta Mek Koli, zagledavši se u Šejna. — Pa on je sinoć prosto prohujao pored nas kada smo se Buč i ja polako približavali Tumbstonu. Kasnije sam ga video kako izlazi iz O.K. Korala.

— Jesi li siguran da je to bio Gredi?

— Da, ako mislimo na istog čoveka.

Šejn je tiho zviznuo kroz zube. To je bio još jedan dokaz koji je išao u prilog njegovoj teoriji da je i Čes Gredi umešan u ubistvo Džeka Vilsona. Sada je bio siguran da je Gredi bio u kolibi kada su pak pucnji koje su Mek Koli i Tejt čuli.

Prišavši prozoru, Šejn je pogledao na ulicu. Ugledao je grupu jahača koji su upravo silazili iz sedla kod O.K. Korala. I pored razdaljine koja ga je delila od njih, Šejnu je pošlo za rukom da ih prepozna. Jedan od njih je imao dugu sedu bradu. Bio je to stari Klejton. Verovatno su se i njegovi sinovi nalazili među onima koji su se nešto dogovarali kod korala. Čovek pored starog Ajka Klejtona bio je Džoni Ringo.

Šejn je zatim video kako je Virdžil Erp izašao na ulicu. Mora da je i on ugledao jahače, jer je u ruci držao snažnu sačmaricu.

Stari Klejton i njegovi ljudi su privezali konje ispred O.K. Korala da bi se zatim uputili prema „Kristal palasu”. Nisu se uopšte obazirali na šerifa koji ih je ispratio mrkim pogledom dok nisu nestali u salunu.

Šejnu je bilo jasno da braća Erp neće napustiti Tumbston sve dok su Kleitonovi u gradu. Posebno pitanje je bilo šta će Čes Gredi učiniti. Možda je dovoljno hladnokrvan da ništa ne preduzme ili će se možda toliko uspaničiti da što pre ode do kolibe da bi uklonio tragove kopita na koje je Šejn navodno naišao.

— Gredija ne smemo ni na trenutak da izgubimo iz vida,

Mek — rekao je Šejn svojim hrapavim glasom. — Šćepaćemo ga ako pokuša da napusti Tumbston.

— A šta onda? Sumnjam da ćemo iz njega nešto izvući.

— Ipak postoje dokazi koji bi mogli da govore protiv njega — odvratio je Šejn da bi odmah zatim ispričao Mek Koliju kako je u kolibi pronašao tragove krvi na osnovu kojih je zaključio da je Džek Vilson uspeo da rani svog ubicu.

XVIII

Vreme je prolazilo užasno sporo. Šejn je ostao u svojoj sobi dok je Mek Koli njuškao po gradu. Kasno poslepodne događaji su počeli da se smenjuju neviđenom brzinom. Najpre se ispred šerifove kancelarije okupila poveća grupa ljudi. Otvorivši prozor, Šejn je začuo glas Vajata Erpa. Pored njega su se nalazila njegova braća. Sa njima je bio i Dok Holidej koji poslednjih nekoliko dana nije bio u Tumbstonu.

Nekoliko ljudi su odjurili u pravcu O.K. Korala. Šejn je ugledao i Frenka Leslija i Bata Mastersona kako izlaze iz saluna „Oriental” i kako odlaze do šerifove kancelarije. Braća Erp su očigledno bili doveli ceo svoj klan iz Dodž Sitija i sada su svi bili na okupu.

U tom trenutku se na vratima Šejnove sobe začulo snažno kucanje.

— Ko je? — upitao je Šejn okrenuvši se prema vratima.

— Ja sam, Mek Koli!

— Jesi li saznao šta se to napolju dešava? — upitao je Šejn kada je Mek Koli ušao unutra.

— Izvršen je prepad na kočije kompanije „Vels-Fargo” na putu za Benson. Ubijena su dva pratioca, a oteto je i otprilike osam hiljada dolara u srebru.

Šejn ga je začuđeno pogledao. Mek Koli, ili pak onaj od koga je prikupio ove podatke je sigurno preterivao pošto kočije sigurno ne bi izdržale toliki teret.

— Braća Erp okupljaju poteru. Šerif Behan i njegov pomoćnik su takođe među njima. Uskoro neće više biti nijednog čoveka sa zvezdom na grudima u Tumbstonu.

Šejn zadovoljno klimnu glavom pošto je to značilo da je Česu Grediju put otvoren, a on će sigurno pokušati da iskoristi šansu koja mu se tako iznenada ukazala.

— Ukoliko Gredj napusti grad, ja ću krenuti za njim, Mek. Ti ostani u gradu i pokušaj da razgovaraš sa gospođom Vilson. Pazi da te ne prepozna.

Obojica su zatim otišli do prozora, zagledavši se u poteru koja se okupljala kod O.K. Korala. Na znak Vajata Erpa svi su skočili u sedla i krenuli ulicom Alan prema izlazu iz grada. Uskoro se video samo još oblak prašine koji su ostavili za sobom.

XIX

Nije prošlo ni pola sata, a Šejnova predviđanja su se obistinila. Šejn se munjevito sklonio sa prozora kada je ugledao Česa Gredija kako izlazi iz „Kristal palasa” i užurbano ide prema O.K. Koralu.

Šejn je munjevito izjurio iz hotela. Izašavši na ulicu, počeo je da se osvrće ne bi li ugledao Mek Kolija. Pošto od nje ga nije bilo ni traga ni glasa, Šejn je odlučio da i bez dodatnog dogovaranja sa Mek Kolijem krene za Gredijem.

Nakon desetak minuta Gredi je izašao iz štale sa osedlanim vrancem. Pre nego što se vinuo u sedlo pogledao je još jednom u pravcu hotela „Kosmopoliten“, uveren da je uspeo da umakne Šejnu. Krenuo je zatim lagano ulicom Alan sve do 2. ulice gde je skrenuo na jug.

Kada je Šejn ušao u štalu momak iz O.K. Korala ga je sa širokim osmehom na licu dočekaao sa već osedlanom mrkovom. Šejn mu je tutnuo srebrni dolar u šake da bi odmah zatim još jednom proverio „vinčesterku“ koja je bila zadenuta u futroli na sedlu. Kada je izašao na ulicu Šejn se polako vinuo u sedlo.

Nije mu se žurilo pošto je namerno hteo da dozvoli da Gredi stekne izvesnu prednost. Događaji ovoga dana su ga verovatno učinili izuzetno opreznim i sumnjičavim, tako da će verovatno negde zastati da bi se uverio da ga niko ne prati.

Tragovi Gredijevog vranca jasno su se ocrtavali na prašnjavom putu, tako da Šejnu nije bilo teško da ih prati. Čula su mu bila napregnuta dok je pazio na sve što se ispred njega dešavalo, ali Gredi kao da nije računao sa tim da je neko krenuo za njim.

Nakon otprilike pet milja, Šejn ga je iznenada ugledao pred sobom. Šejn se munjevito sklonio u obližnje grmlje odakle je mogao da vidi kako se Čes Gredi upravo spuštao u malu dolinu u kojoj se nalazila Vilsonova koliba. Neobično je i dalje bilo to što se Gredi nijednom nije osvrnuo pre nego što je nestao sa horizonta.

Kada je Gredi nestao u dolini, Šejn je u snažnom galopu krenuo za njim. Mekana podloga puta prigušivala je topot kopita tako da je mogao da bude siguran da ga Gredi neće čuti u uskoj dolini okruženoj visokim liticama.

Na uzvišici kod samog ulaza u dolinu Šejn je zaustavio mrkova i sjahao iz sedla. Poslednjih nekoliko jardi provalio je u trku. Kada se zaklonjen gustim rastinjem pojavio na samoj ivici malog platoa sa kog je čitavu dolinu video kao na dlanu, ugledao je Gredija kako ulazi u kolibu.

Šta li je samo nameravao? Zašto najpre nije uklonio tragove koje je njegov vranac ostavio u dolini? Da se možda nije setio metaka koje je Džek Vilson ispalio pre svoje smrti? — Sve su to bila pitanja koja su u ovom trenutku mučila Šejna.

Koliba je bila udaljena nekih 300 jardi od mesta na kom se Šejn nalazio. Ako krene na konju u dolinu tada bi ga Gredi sigurno čuo. Zbog toga je Šejn odjurio do mrkova gde je iz futrole izvukao „vinčesterku“ i kutiju municije, da bi se odmah zatim u trku uputio prema kolibi.

Sunce je polako već nestajalo iza obližnjih brda, tako da Grediju nije preostajalo još puno vremena ukoliko je nameravao da ukloni tragove ispred kolibe i u samoj dolini.

Šejn ni na trenutak nije ispuštao iz vida vrata kolibe dok joj se, koristeći svaki moguć zaklon, oprezno približavao pošto je računao da bi se Gredi svakog časa mogao pojaviti.

Kada je stigao na nekih tridesetak jardi od kolibe, Šejn je ostao u zaklonu gustog rastinja napregnuto osluškujući svaki šum koji bi eventualno mogao da dopre iz pravca kolibe. Gredijev vranac je očigledno osetio njegovo prisustvo i počeo je glasno da njišti. Bio je uveren da je i Gredi čuo da se konj uznemirio, no još uvek nije izlazio napolje.

Šejna je iznenada počela da nagriža sumnja. U njemu je sve više rastao osećaj da je Česu Grediju pošlo za rukom da ga na neki način namagarči. Iz kolibe i dalje nisu dopirali nikakvi zvuci. Šejn se pitao da Gredi možda ne leži pored vrata i uporno čeka da Šejn načini prvi korak i da jurne u kolibu.

Od dugog čekanja, Šejn je počeo polako da gubi nerve. Sunce koje je polako zalazilo na zapadu sve više ga je zaslepljivalo. Šejn ljutito opsova i jurnu prema kolibi. Kada je stigao do nje bacio se kroz poluotvorena vrata unutra da bi se odmah zatim otkotrljao u stranu, uperivši repetiranu „vinčesterku” u polutamu kolibe. Bio je ne malo iznenađen kada je ustanovio da se Gredi ne nalazi u kolibi.

Osetio je kako mu se diže kosa na glavi. Začuo je kako je napolju vranac glasno zanjistišao. Jurnuo je prema vratima, ali je odmah morao da uvuče glavu pošto se začuo pucanj koji se zario u dovratnik tik iznad njegove glave. Odskočivši u stranu, Šejn je munjevito zatvorio vrata kolibe.

Napolju je dolinom odjekivao Gredijev grohotan smeh. Nekoliko trenutaka kasnije Šejn je začuo tiho pucketanje. Uvukao je glavu u ramena i pogledao prema tavanici kolibe odakle je kuljao gust beličast dim.

Čes Gredi ga je dakle namamio u kolibu da bi je zatim zapalio! I ne samo to, već očito više nije ni bio sam napolju ispred kolibe. Šejn je najpre začuo kako Gredi nešto uzvikuje da bi odmah zatim do njegovih ušiju doprlo mnoštvo različitih glasova koji su odgovarali da su razumeli Gredijevo naređenje.

— Šejne, sada si u klopci iz koje ti nema spasa! — dreknuo je kockar zadovoljno. — Možeš da biraš, ili da izgoriš u kolibi ili da izađeš napolje gde te očekuje kiša metaka. Hajde izlazi već jednom! Pričinjavaće mi pravo zadovoljstvo da vidim kako izrešetani ležiš u prašini!

Šejn je sve teže disao usled gustog dima koji je u međuvremenu bio ispunio čitavu kolibu. Prišao je prozoru i otvorio ga. U tom trenutku ga je zapljusnula prava kiša olova koja je završila negde iza njegovih leđa. Ipak mu je pošlo za rukom da osmotri situaciju ispred kolibe. Četvorica Gredijevih pratilaca su sjahala sa konja, da bi potražili zaklon. Trojicu od njih Šejn je uspeo da prepozna. Bili su to revolveraši Džoni Ringo i Bil Kurli kao i Gredijev prijatelj Viler.

Vatra se sve više razbuktavala iznad Šejnove glave dok su meci i dalje fijukali kroz prozor. Šejn se bacio na pod gde je još bilo dovoljno vazduha. Počeo je da puzi po podu, po-

kušavajući da pronađe sporedni izlaz iz brvnare koji mora da je postojao, pošto Gredi inače ne bi uspeo neopaženo da mu umakne. Nekoliko trenutaka kasnije ugledao je pored kreveta, u svetlu koje je dopiralo kroz širom otvoren prozor, spasonosna vrata. Kada ih je odgurnuo svojom „vinčesterkom“, ponovo su se začuli pucnji od kojih ga je jedan okrznuo po ramenu. Uz bolan krik Šejn se otkotrljao u stranu.

— Hajde, izlazi, Šejne! Kako ti se ovo dopada? — začuo je Gredijev piskavi glas.

Oslonjen o zid kolibe, Šejn je zurio u tavanicu. Plameni jezičci su se već pojavljivali između dasaka od kojih je bilo sklepana tavanica što je bio jasan znak da neće još dugo potrajati dok se čitava krovna konstrukcija ne sruši. Počeo je napregnuto da razmišlja. Morao je hitno nešto da preduzme pošto je po njegovoj proceni preostalo najviše četvrt časa pre nego što se čitava brvnara pretvori u gomilu gareži.

XX

Brajan Mek Koli je iz saluna „Oriental” video da je Gredi napustio „Kristal palas”, a Šejn ga je oprezno pratio. Sačekao je da Šejn krene na konju za njim pre nego što se uputio prema salunu pokojnog Džeka Vilsona.

Kada je ušao unutra, za jednim stolom je ugledao ljude Koli je na trenutak osetio Vilerov pomalo sumnjičav pogled na dobro podnapiti.

Mek Koli je mirno prišao šanku gde je naručio celu bocu viskija. Krajičkom oka posmatrao je starog Klejtona za čijim stolom je sedeo i Viler, koji mu je prethodne večeri sa neskrivenim zadovoljstvom namakao omču oko vrata. Mek Koli je na trenutak osetio Vilerov omalo sumnjičav pogled na sebi. Najradije bi ga smesta ščepao za gušu pošto mu se učinilo kao da još uvek oseća stisak omče oko vrata.

Viler ga, međutim, kao ni drugi u Tumbstonu nije prepoznao.

Prisustvo svih ovih ljudi u salunu remetilo je Mek Koli-jeve planove. Znao je da bi bilo sumnjivo kada bi barmen ili nekog drugog upitao za gospođu Vilson. Šejn mu je bio rekao da se Dona Vilson nije pojavljivala u javnosti otkako se vratila u Tumbston.

Viler i još nekolicina Klejtonovih ljudi su se iznenada podigli od stola i krenuli prema izlazu. Mek Koli je prošlo kroz glavu da bi Viler eventualno mogao da krene za Gredijem i Šejnom. Hteo je već da posegne u džep i da plati piće kada su se u pozadini otvorila vrata i pojavila se Dona Vilson. Klimnuvši Klejtonovima glavom u znak pozdrava, uputila se prema šanku.

— Džoni, naspi mi jedan brendi — rekla je pomalo hrpavim glasom.

Barmen je hitrim pokretom izvadio bocu brendija iz malog ormarića ispod šanka i napunio čašu do vrha. Kada je stavio čašu pred nju ona ga je tiho upitala. — Gde je Gredi?

— Pojma nemam, Dona! — odgovorio je barmen.

Uspevši da priкриje svoju zbunjenost prouzrokovanu njenom iznenadnom pojavom u salunu, Mek Koli joj je uz sme-

šak klimnuo glavom. Na njenom lepom licu se takođe pojavio osmeh, iako je bilo jasno da je u mislima sasvim negde drugde. Izgledala je iscrpljeno. Ljudi u gradu su sigurno verovali da je to zbog svega onoga što je prethodnog dana doživela. Mek Koli je, međutim, osećao da je njen izgled stajao u neposrednoj vezi sa grižom savesti koju je žena sigurno osećala.

— Da li ste vi gospoda Vilson? — upitao je, a sa lica mu nije silazio ljubazan osmeh.

Kada je žena podigla pogled u njenim tamnim očima ugledao je izraz sumnjičavosti. Mek Koli je bio apsolutno siguran da ga ni ona nije prepoznala.

— Dozvolite da se predstavim. Ja sam Brajan Mek Koli. Tek jutros sam stigao u grad, a već sam čuo za nesreću koja vas je juče zadesila. Vaš pokojni muž i ja smo se upoznali pre desetak godina u Tusonu. Ne mogu da vam opišem koliko mi je krivo što je ubica uspeo da pobjegne iz zatvora.

Barmen je već hteo da se umeša, ali Dona Vilson mu je dala znak da joj nepoznati ne smeta.

— Pa i da su ga obesili to opet ne bi Džeka povratilo među žive, zar ne? — promrmrljala je ona sa prizvukom tuge u glasu. — Da li su vas poslovi doveli u Tumbston, gospodine Mek Koli?

— Upravo tako, gospodo Vilson. Došao sam na poziv nekolicine starih klijenata kojima su potrebne moje advokatske usluge.

Dona Vilson ga je pogledala se neskrivenim interesovanjem. Mek Koli je naslućivao šta upravo prolazi kroz tu njenu lepu glavu. Verovatno je razmišljala o nasleđstvu Džeka Vilsona i načinu kako da ga se što pre domogne.

— Ako je tako, onda biste možda mogli da me posavetujete o nekim stvarima koje mi nakon Džekove smrti neminovno predstoje.

— Stojim vam u svako doba na raspolaganju, gospodo Vilson — odvratio je Mek Koli, naklonivši se blago.

— Znači li to da i u ovom trenutku imate vremena za mene?

— Drage volje, ako vi to želite, gospodo Vilson.

U tom trenutku, barmen je prišao Doni Vilson sa očiglednom namerom da joj nešto kaže. Ona mu je pokretom ruke stavila do znanja da joj njegovi saveti nisu potrebni. Uhvativši Mek Koliya pod ruku, odlučno je rekla: — Pođite sa mnom u Džekovu kancelariju, gospodine Mek Koli. Tamo ćemo o svemu moći na miru na porazgovaramo.

Kada je Brajan Mek Koli hteo da plati svoj viski, Dona Vilson ga je u tome sprečila, rekavši da to naravno ide na račun kuće, pošto su on i Džek bili stari poznanici.

Dok su odlazili prema vratima u dnu saluna, Mek Koli je na sebi osenio barmenov sumnjičav pogled kojim ga je ovaj ispratio. Nadao se da će Šejnu poći za rukom da dovoljno dugo zadrži Česa Gredija da ovaj ne bi iznenada banuo u salun dok on razgovara sa ženom koja ga je zamalo poslala na vešala.

Zatvorivši vrata kancelarije za sobom, Dona Vilson mu se opasno primakla. Stajala je toliko blizu da je morala da zabaci glavu da bi mogla da ga gleda u oči. Izrez na njenoj hajnici otkrivao mu je pogled na njene čvrste, pune grudi dok su joj važne usne svetlucale u polumraku male prostorije.

Mek Koliju nije trebalo mnogo da shvati da sve ovo nije bilo slučajno. Pitao se jedino šta je tme htela da postigne?

— Bez Džeka sam potpuno bespomoćna, gospodine Mek Koli — reče ona tiho. — U vašoj blizini se osećam nekako zaštićenom. Ali, recite, zašto ne nosite oružje?

Mek Koli je na ove njene reči otkopčao jaknu, pokazavši joj revolver koji je nosio u futroli pod pazuhom.

Ovaj prizor kao da je još više umirio. Mek Koliju se sve više činilo da je Dona Vilson u stvari tražila revolveraša koji je trebao da je zaštititi. Ali od koga?

— Da li vas neko uznemirava, gospođo Vilson?

Ona klimnu glavom.

— Verujem da znate kako je to kada žena ostane sama; gospodine Mek Koli. Otkako je Džek mrtav, svi misle da moraju da mi pomognu. Međutim, pri tome, svi gledaju samo svoje sopstvene interese.

— Mislite li pri tome na neku određenu osobu?

— Da — odvrtila je ona nakon dužeg razmišljanja. — Kod Džeka je radio kockar po imenu Čes Gredi koji sada sebi umišlja da mora da izigrava mog zaštitnika. Meri se, međutim, čini da sve to radi sa namerom da se nekako domogne „Kristal palaša”.

Dona Vilson mu se sada bila toliko približila da je Mek Koli kroz svoju jaknu osećao kako ga vrhovi njenih čvrstih grudi lagano dodiruju. Zabacivši glavu još više unazad ona je molećivo prošaputala: — Da li ćete mi pomoći, gospodine Mek Koli?

Mek Koli je osećao da se Dona Vilson strahovito plašila. Napregnuto je razmišljao šta da joj odgovori, odnosno kako da na najlakši način izvuče istinu vezanu za događaje proteklog dana.

— Da li taj kockar ima nešto u rukama čime bi mogao da vas prisili da učinite nešto i protiv svoje volje?

Primitivši kako se Dona Vilson stresla Mek Koli je već pomislio da je malo prenaglio. Ugledavši, međutim, suze u njenim očima, Mek Koli je na trenutak osetio sažaljenje prema ovoj prelepoj mladoj ženi. Onda se ponovo setio Buča Tejta za čiju je smrt snosila dobar deo krivice, kao i činjenice da ga je zbog nje razbesnela rulja sinoć gotovo linčovala.

Tiho jecajući, Dona Vilson se iznenada pripila uz njega.

— Ja sam kriva za smrt nedužnog čoveka — prošaputala je ona briznuvši u plač.

Pre nego što je Mek Koli stigao bilo šta da kaže reči su počele naprosto da kuljaju iz nje. Ispričala mu je kako su se ona i Čes Gredi našli u kolibi i kako ih je Džek tamo iznenadio.

Bled u licu Mek Koli je slušao svaku njenu reč. Netremice je zurio u nju dok je osećaj mržnje koji je do pre neko-

liko trenutaka osećao prema njoj odjednom iščezao. I ona je bila nedužna žrtva tog prokletog Česa Gredija koji je, dakle, nosio Džeka Vilsona na duši.

— Drugim rečima, vi ste se samo pretvarali da su vas silovali?

— Upravo tako. Gredi je smatrao da ljudi u gradu neće ni dozvoliti da dode do suđenja kada budu čuli da su me silovali. A onda je Gredi...

— Ubio jednog od one dvojice, zar ne? — dodao je Mek Koli tiho.

— Pucao mu je hladnokrvno u leđa! A zatim je počeo da nagovara ljude da izvuku onog drugog iz zatvora da bi ga obesili o prvo drvo. Ne mogu da vam opišem koliko sam srećna što je tom jadniku pošlo za rukom da pobjegne.

— Ali on bi mogao da se vrati i da na neki način dokaže da je vaša izjava koju ste dali šerifu obična laž — promrm-ljao je Mek Koli.

— Da bi to dokazao ne mora da se vraća u Tumbston — odvrátila je Dona Vilson dok je rukom brisala suze sa lica. — Rešila sam da odem kod šerifa i da mu ispričam kako se sve u stvari odigralo. Međutim, neću moći sama to da učinim pošto mi je Gredi zapretio da će i mene ubiti ukoliko samo pokušam da se približim šerifu.

— Ja ću vas zaštititi od tog nitkova, gospođo Vilson!

— Dona — prošaputala je ona.

— Zna li gde se Čes Gredi trenutno nalazi, Dona? — zapitao je Mek Koli.

— Ne. Načula sam, međutim, da želi da se obračuna sa čovekom koji je sinoć pomogao šerifu Erpu da spreči linčovanje. Videla sam kako se nešto dogovara sa Džonijem Ringom i Kurli Bilom.

Začuvši ove Donine reči Mek Koli se stresao kao gromom ošinut. Iznenada je uspeo da poveže neke događaje, koji su se odigrali nakon Gredijevog odlaska iz Tumbstona. Ona četvorica koji su maločas užurbano napustili salun, sigurno su krenuli za Gredijem i Šejnom! Gredi je očigledno nameravao da namami Šejna u klopku, kako bi ga onda njih petorica sa uživanjem izrešetali.

— Čim se Virdžil Erp vrati u grad trebalo bi da odete do njega i da mu ispričate sve ovo što ste meni ispričali. Imam još nešto važno da obavim, a nakon toga ću vam se odmah javiti, Dona.

Još pre nego što je Dona Vilson uspela bilo šta da izusti, Mek Koli se našao kod vrata. Dok je prolazio pored šanka primetio je da Klejtonovi više nisu u salunu. To ga u ovom trenutku nije previše zanimalo. Izašavši na ulicu koraci su mu postali sve užurbaniji da bi na kraju potrčao prema O.K. Koralu. Nepunih četvrt časa kasnije, Mek Koli je u punom galopu napustio Tumbston.

XXII

Meci su sada fijukali i kroz otvorena sporedna vrata za koji Šejn nije znao kuda vode. Vatra se toliko bila razbuktala da je njeno pucketanje nadjačalo detonaciju pušanih zrna.

Šejn je ležao na podu u neposrednoj blizini sporednih vrata. Vazduh koji je strujao kroz otvoren prozor vukao je dim i plamen najvećim delom napolje, tako da je Šejn još uvek mogao koliko-toliko nesmetano da diše.

Iznad Sejnove glave se ponovo začulo opasno krckanje krovne konstrukcije koja je svakog trenutka mogla da se sruši. Ljutito je opsovao kada je ugledao da su se dve daske odvojile od tavanice i zatim se sručile u unutrašnjost kolibe povlačeći dug plameni rep za sobom. Plamen je odmah zatim munjevitom brzinom zahvatio čitavu kolibu.

Šejn se otkotrljao dalje od kreveta koji mu je koristio kao zaklon. Skočio je na noge i odjurio prema prozoru. Dim mu je prodirao u pluća, izazivajući takve napade kašlja da je Šejn pomislio da mu se čitava utroba cepa. Samo delić sekunde nakon što je zatvorio kapke na prozoru u njih se zavrila prava kiša olova. Kada je zatvorio još i prozorsko okno dim je postao tako gust da se nije video ni prst pred okom. Suze su mu same od sebe navirale, stvarajući utisak kao da će mu oči izleteti iz očne duplje. Ponovno pucketanje iznad njegove glave uteralo mu je smrtni strah u kosti.

Teturajući, Šejn je ponovo odjurio do kreveta. Odjednom je pred njim buknuła vatra. Plamen je zahvatio madrac ispunjen morskom travom, tako da je ovaj počeo da gori poput najsuvljeg baruta. Beličasti, gotovo neprozirni dim je sada kuljao kroz širom otvorena vrata iza kojih se u zaklonu nalazio Čes Gredi što je Šejn i hteo da postigne.

I pored strahovite buke koju je u kolibi stvarala razbuktała vatra Šejnu se učinilo da je začuo Gredija kako besno urla, dok je još većom žestinom počeo mecima da zasipa kolibu.

Šejn je oprezno prišao vratima. Strujanje vazduha bi povremeno uskovitlalo dimnu zavesu, pružajući Šejnu na taj način mogućnost da dođe do daha.

Usijana tavanica je svakog trenutka pretiła da se sruši. Šejn je znao da njegova jedina šansa leži u tome da sačeka pravi trenutak da bi u okrilju neprozirnog dima izjurio napolje. Preostalo mu je jedino još da se nada da u dimu Gredi neće uspeti da ga pogodi.

Grede i daske zahvaćene plamenom sada su sve češće padale u unutrašnjost kolibe. Šejn je iznenada osetio neko čudno podrhtavanje zida o koji je bio oslonjen. Pogledavši u pravcu tavanice video je kako je krov u sredini počeo olako da se spušta dok se plamen pomerao dole, pretvarajući beličast dim u gustu crvenkastu zavesu.

U trenutku kada je tavanica počela da se ruši, Šejn je jurnuo napolje. Ne ispuštajući „vinčesterku” iz ruku Šejn se bacio na tlo da bi se odmah zatim otkotrljao u stranu. Već u sledećem trenutku se ponovo podigao na noge da bi spremno dočekao Gredijev eventualni napad. Krajičkom oka video je kako kroz vrata i dalje kulja gust dim, dok su se čitavom dolinom prolamale Gredijeve ljutite psovke.

Kockareva silueta se jedva nazirala u gustom dimu kada je Gredi van sebe od besa izašao iz zaklona i počeo da puca.

Uzvrativši paljbu, Šejn je pojurio prema obližnjem grm-

Iju koje je na trenutak ugledao levo od mesta na kome se nalazio. Tih tridesetak jardi koji su ga delili od spasonosnog zaklona prevalio je trčeći u cik-cak da bi se na kraju naprosto bacio u trnovito rastinje. Ne obazirući se na bol prouzrokovani bodljama koje su se zabadale po celom telu, Šejn je počeo da puze sve dok pred sobom nije ugledao malo stenovito uzvišenje sa kog je mogao da se suprotstavi Grediju i njegovim ljudima.

Kroz buku koja je nastala rušenjem kolibe Šejn je začuo njihove glasne povike. Trebalo je da prođe nekoliko minuta pre nego što je došao do daha i primetio da ga je okruživala neka čudna polutama. Najpre je pomislio da je to zbog gustog dima koji je ispunjavao gotovo čitavu dolinu, ali ubrzo je shvatio da je već počelo da se smrkava. Šanse da se živ odatle izvuče počele su naglo da rastu.

Posegnuvši za revolverom, Šejn je sa zadovoljstvom konstatovao da je „remington” još uvek na svom mestu. Pored toga imao je i dovoljno municije za svoju „vinčesterku” tako da je bio ubeđen da će moći da ih drži na bezbednom odstojanju.

U tom trenutku je negde u blizini začuo topot kopita, a odmah zatim i Gredija kako nekome nešto dovikuje. Nije mu trebalo mnogo da prozre Gredijevu nameru. Očito je nekoga poslao prema izlazu iz doline da bi se ovaj popeo na liticu iznad uzvišice na kojoj se Šejn nalazio i da ga odatle prisili da napusti zaklon.

Sa mesta na kome se nalazio Šejn je video kako je jahač zaustavio konja na oko 100 jardi od njega. Sjahavši iz sedla počeo je da se vere uz liticu. U polutama koja ga je okruživala Šejn nije uspeo da razazna o kome se radi. Nišaneći pažljivo Šejn je ispalio na nepoznatog metak iz svoje „vinčesterke”. Video je kako je ovaj poleteo unazad, ali nije bio siguran da ga je pogodio.

Šejnu nije preostajalo ništa drugo već da sačeka okrilje noći, pa da onda pokuša da se izvuče. Gredi i njegovi ljudi su ga i dalje sa svih strana zasipali mecima, svesni činjenice da vreme neumitno prolazi i da radi protiv njih.

Nasuprot njima, za Šejna je svaka sekunda koja bi protekla značila tračak nade više da će se živ izvući iz doline.

XXIII

Brajan Mek Koli je duboko uzdahnuo kada je kod samog ulaza u dolinu ugledao siluetu privezanog konja. Oprezno mu je prišao i već na prvi pogled video da se radi o Šejnovom konju, što za njega nije predstavljalo veliko iznenađenje pošto je slutio kuda se Čes Gredi uputio. Futrola na sedlu je bila prazna.

Mek Koli je ponovo počeo da osluškuje pucnjavu, koja je u neravnomernim vremenskim razmacima dopirala iz doline. U tom trenutku se setio i pucnjave od pre dva dana koja je u stvari, dovela do svih ovih neželjenih događaja u Tumbstonu.

Mek Koli je sjahao, uhvatio svog i Šejnovog konja za

uzde i odveo ih do obližnjeg planinskog procepa koji je bio zaštićen od pogleda onih koji bi se pojavili na samom izlazu iz doline.

To što se pucnjava i dalje čula bio je siguran znak da je Šejn i dalje u životu. Mek Koli je bio van sebe od besa. Nije mogao sebi da oprostí što je tako nepremišljeno napustio Tumbston, a da se pre toga nije snabdeo neophodnim naoružanjem. Jedino oružje kojim je raspolagao bio je „remington“, koji je nosio ispod pazuha, a koji nije bio dovoljan da se suprotstavi opasnim revolverašima kao što su Džoni Ringo i Kurli Bil. Užurbano je počeo da se penje blagom uzvišicom do malog platoa odakle je imao potpun pregled događaja u dolini.

Prvo što je ugledao bila je ogromna buktinja koja je još preostala od kolibe. Dolina je bila ispunjena gustim dimom koji se dizao u nebo i koji je Mek Koli još iz daleka video.

Počelo je da se smrkava.

Mek Koli je video kako se bljesak vatre iz pušanih cevi sliva prema jednom mestu. Bilo mu je odmah jasno da se Šejn nalazi u grdnoj nevolji. Ubrzo zatim Mek Koli je uspeo tačno da odredi mesto na kom se Šejn nalazio. Na maloj uzvišici iza kolibe nalazila se hrpa kamenja iza koje je Šejn potražio zaklon. Kosina koja je vodila do nje bila je još uvek obasjana plamenim jezicima.

Mek Koli nije oklevao više ni časa. Znao je da će morati da bude đavolski oprezan. Ako mu ne pođe za rukom da im se neprimetno prikrade s leđa, neće imati ni trunke šanse protiv njihovih „vinčesterki“.

Koristeći svaki, pa i najmanji zaklon Mek Koli je polako počeo da silazi u dolinu. Gredi i njegovi ljudi su počeli još žešće da zasipaju olovom mesto na kojem se Šejn nalazio. Očigledno im je bilo jasno da će dolaskom mraka njihova zamisao da se domognu Šejna postati samo pusta želja.

— Sto, mu gromova, Viler! Priđi mu bliže i isteraj ga već jednom odatle! — začuo je Mek Koli Gredijev piskav glas.

U tom trenutku Mek Koli je pred sobom ugledao senke tri privezana konja. Jedna od životinja je podigla glavu i počela uznemireno da njišti. Znak da se neko nepoznat nalazi u blizini nije srećom dopro do Gredijevih ušiju pošto je bio preokupiran drugim stvarima.

Kada se začulo njištanje konja Mek Koli je na trenutak bio zastao kao ukopan da bi odmah zatim nastavio da napreduje sve dok nije naišao na gusto rastinje u blizini kolibe iza kojeg je potražio zaklon. Bio je toliko blizu da je na licu osećao jaru užarene kolibe koja je polako dogorevala. Zaustavivši dah sačekao je dok se ponovo nije začula pucnjava.

Sa njegove leve strane nalazio se Gredi iza jedne ogromne kamene gromade. Mek Koli ga nije video, ali je zato jasno čuo njegov glas koji je odatle dopirao. Viler je verovatno pokušavao da Šejnu zađe iza leđa tako što će se popeti na liticu koja se gotovo okomito uzdizala iza Šejnovog zaklona.

Ostali su se bili rasporedili tako da su sa svih strana mogli da drže Šejna prikovanog za tlo. Mek Koli je video kako su nakon svakog ispaljenog metka menjali položaj da ne bi došli u opasnost da ih Šejn pogodi.

Nakon izvesnog vremena pucnjava je počela da jenjava da bi ubrzo zatim i potpuno utihnula. Čak se ni Gredi, koji je pre toga neprekidno nešto dovikivao, više nije čuo. Verovatno je napregnuto razmišljao kako da natera Šejna da napusti zaklon.

Poslednji ostaci kolibe su polako dogorevali, pretvarajući se u ogromnu gomilu gareži koja je samo još slabo tinjala. Dolinu je prekrivao sve gušći mrak.

Privikavši se na tamu Mek Koli je primetio da su revolveraši počeli da se kreću iza obližnjeg žbunja. Nije oklevao više ni časa. Znao je da više ne bi bio na ovom svetu da nije bilo Šejna i zato je osećao obavezu da mu na bilo koji način pomogne. Potrčao je pognut udesno da bi onoj trojici zašao iza leđa.

Prevalio je jedva desetak jardi kada se dolinom prolomio Gredijev urlik. U istom trenutku kada je začuo snažnu grmljavinu „vinčesterke” Mek Koli je osetio i strahov~~o~~ bol u svom levom ramenu. Od siline udara poleteo je ~~napred~~, ali uspeo je ipak nekako da se preko desnog ramena otkotrlja u stranu.

Sa mesta na kom se Šejn nalazio odjeknula su dva pucnja. Odmah zatim začuo se nečiji glas koji je Grediju dovikivao da je pogođen.

Ležeći na zemlji Mek Koli je u svojoj desnici grčevito stezao revolver. Video je kako su se ona trojica koje je malčas ugledao odjednom okrenuli u njegovom pravcu. Mek Koli je očajnički počeo da puca. Ispalio je svih šest metaka, iako je znao da će svojim revolverom malog kalibra sa ovog odstojanja jedino slučajno uspeti nekog od njih da pogodi. Ako ništa drugo bar mu je pošlo za rukom da ih iznenadi, tako da su se sva trojica prestravljeno bacili na tlo. Kada je Mek Koli ispazio i poslednji metak dvojica od njih su se hitro podigli na noge. Međutim, umesto da ga napadnu oni su se dali u bekstvo, što još uvek nije značilo da Mek Koliju ne preti više nikakva opasnost pošto je onaj treći koji je i dalje ležao prikljubljen uz tlo počeo da puca. Meci su se zarivali u Mek Kolijevoj neposrednoj blizini, podižući pri tome čitave oblake prašine koja je pretila da ga zaslepi.

Mek Koli je tiho zastenjao. Plašio se da ne izgubi svest od bolova koje je osećao u levom ramenu. Prsti ga nisu slušali dok je punio svoj mali „remington” tako da su tri metka završila u pesku.

Iz pravca uzvišice iza sada već potpuno dogorele kolibe ponovo su dopirali pucnji. Čes Gredi je i dalje besomučno pucao prema mestu na kom se Šejn po njegovoj proceni nalazio. Kada je u jednom trenutku ugledao dvojicu revolveraša, koji su se spremali da uzjašu svoje konje kako bi što pre napustili dolinu, Gredi se ljutito proderao.

Mek Koli nije imao vremena da obraća pažnju na Gredijevo neartikulisano urlanje pošto je poslednji revolveraš pred njim iznenada skočio na noge i pojurio prema njemu dok je „vinčesterka” u njegovim rukama neprekidno bljuvala vatru.

Ugledavši napadača pred sobom Mek Koli je odustao od pokušaja da podigne ona tri metka i da ih strpa u doboš. Za-

ustavivši dah pažljivo je nanišanio i sačekao dok mu se ovaj nije približio na oko 15 koraka. U trenutku kada je povukao okidač, revolveraš je kao gromom ošinit zastao u trku da bi se odmah zatim skljkao na peskovito tlo koje je okruživalo brvnaru.

— Vileru! — dreknuo je odnekud Čes Gredi. — Li, šta je, do đavola, sa Vilerom?

— Li mora da je ovaj ovde koji preda mnom leži u pesku — prostrujalo je Mek Koliju kroz glavu.

Gredi ga je u još nekoliko navrata dozivao, ali Li više nije bio u stanju da mu odgovori.

Mek Koli je u tamj samo nazirao siluetu čoveka koji je iznenada izleteo iz grmlja i uspaničeno počeo da trči prema poslednjem od ona tri konja na koje je maločas bio naišao. Mek Koli je najpre podigao revolver, ali već u sledećem trenutku ga je ponovo spustio pošto je rastojanje između njega i Gredija bilo i suviše veliko da bi mogao da ga pogodi džepnim „remingtonom”.

Vinuvši se u sedlo, Gredi je poterao konja u pravcu izgo-rele kolibe gde je Mek Koli u visokoj travi ugledao još nečijeg konja koga je Gredi uhvatio za uzde da bi odmah zatim oba u snažnom galopu poterao dublje u mrak.

Mek Koli je osetio neko čudno zujanje u ušima. Počelo je da mu se vrti u glavi dok su bolovi u ramenu postali toliko jaki da ga je oblivao hladan znoj.

Trebalo je da prođe dosta vremena pre nego što se Mek Koli koliko-toliko povratio. Negde u daljini se jedva još čuo topot kopita. Povremeno bi užareni ostaci kolibe zapucketali, inače je svuda oko njega vladala apsolutna tišina.

— Šta li je samo sa Šejnom? — pitao se Mek Koli.

Zbog mogućnosti da se Viler nalazi negde u blizini, Mek Koli je počeo oprezno da puzi prema revolverašu koji je ležao mrtav na samo nekoliko koraka od njega da bi se dokopao njegove „vinčesterke”. Možda će Grediju poći za rukom da onu dvojicu nagovori da se zajedno vrate u dolinu. a tada mali „remington” ne bi bio dovoljan da im se suprotstavi.

Zastao je priljubljen uz tlo kada je primetio kako se nečija senka pojavljuje iz tame. Instinktivno je podigao revolver, ali pre nego što je stigao da povuče obarač začuo je Šejnovo tiho cerekanje.

— Hej, Mek, nećeš valjda starog drugara da upucaš?!

Kada su ove Šejnove reči doprle do njega Mek Koli je osetio kako iz svakog dela njegovog snažnog tela iščezava napetost koja je bila prisutna od trenutka kada je gotovo goloruk kročio u dolinu.

XXIV

Šejn je neprekidno menjao položaj. Do ovog trenutka imao je sreće da ga nijedan zalutali ili od stena odbijeni metak nije pogodio. On sam bi povremeno ispalio po koji hitac u pravcu čoveka koji je pokušavao da mu zađe za leđa. Time je želeo da spreči da se ovaj uzvère uz liticu sa koje bi lako mogao da ga istera na čistinu.

Koliba je još uvek gorela. Zid koji je iz kolibe vodio u štalu jedini se još nije bio srušio.

Pucnjava ljudi koji su ga okruživali postajala je sve žešća. Šejn je čuo kako se Čes Gredi proderao: — Sto mu gromova, Viler! Pridi mu bliže i isteraj ga već jednom odatle!

Bio je to dakle Viler koji je pokušavao da mu priđe sa leđa. Viler, međutim, nije reagovao. Očigledno su neka od pušanih zrna koja je Šejn ispalio prošla tako blizu njega da je ovaj sada prestravljen ležao negde u grmlju.

Nakon izvesnog vremena pucnjava je prestala.

Šejn je otpuzao nekoliko metara unazad odakle je između dve stene mogao da osmotri okolinu kolibe. Video je kako se i poslednji zid srušio i kako je pri tome svojom težinom jednostavno ugušio plamen tako da je u dolini nastala gotovo potpuna tama. Jedino su još svetlucali užareni ostaci kolibe. Šejn je znao da Gredi i njegovi ljudi sada više neće oklevati da još jače stegnu obruč oko njega pošto je to bila jedina mogućnost da spreče njegovo bekstvo u okrilju noći.

Svestan toga, Šejn je poput zmije počeo da puzi prema mestu na kom se po njegovoj proceni nalazio Viler. Pođe li mu za rukom da njega onesposobi, bio bi lišen velikih nevolja pošto bi u tom slučaju sve napadače lakše mogao da drži na nišanu.

Prevalio je već više od deset jardi kada je začuo kako se Gredi divljački proderao. Šejn se naprosto stresao pošto je u prvi mah pomislio da ga je Gredi primetio i da je sada želeo da upozori Vileru. Ponovo su se začuli pucnji, ali Šejn je sa iznenađenjem ustanovio da meci ovoga puta nisu bili namenjeni. Nastavio je dalje da puzi sve dok pred sobom nije ugledao senku čoveka koji se na oko 15 jardi od njega podigao iz grmlja u nameri da se prebaci do obližnjih stena.

— To mora da je Viler! — prošlo je Šejnu kroz glavu. Kada je repetirao svoju „vičesterku” Viler ga je primetio, uperivši oružje u njegovom pravcu. Dva hica su se stopili u jedan. Vilerov metak se zario u Šejnovo neposrednoj blizini podižući oblak prašine koji je na trenutak zaslepeo Šejna. Samo delić sekunde kasnije Šejn se podigao na noge i jurnuo prema Vileru koji je pao unazad, ispustivši pri tome pušku iz ruku.

Kada je dugim koracima stigao do njega Šejn ga je šćepao za desnicu koja se nalazila na dršci revolvera dok je istovremeno svojom desnicom pošao da ga onesposobi. Ispostavilo se da za tako nešto nema potrebe pošto je Viler već bio mrtav. Munjevito je izvukao njegov revolver iz futrole i zadenuo ga sebi za pojas da bi odmah zatim podigao i njegovu „vičesterku”. Hteo je da pojuri prema zaklonu u kom se do malčas nalazio Viler, ali tada je iza sebe začuo besomučnu pucnjavu. Iznenađeno se okrenuo i u tami primetio kako su se u blizini kolibe tri siluete bacile na tlo. Dvojica od njih su kratko nakon toga skočili na noge i uspaničeno pojurili prema svojim konjima. Onaj treći koji je ostao u niskom grmlju počeo je pobesnelo da puca. Pucnji ovoga puta nisu bili namenjeni Šejnu, već nekom ko se nalazio na suprotnoj strani od njega.

Šejn je pogledom potražio Gredijev zaklon. Učinilo mu

se da je primetio neki pokret tako da je u tom pravcu ispalio nekoliko hitaca iz Vilerove „vinčesterke”.

Gredijev glas je odjekivao dolinom.

Ona dvojica na konjima su već bili kod izlaza iz doline dok se treći revolveraš na kratko podigao da bi se odmah zatim pogođen skljkao na zemlju.

— Vileru! — vikao je Gredi. — Li, šta je, do đavola, sa Vilerom?

Ne dobivši nikakav odgovor, kockar iz „Kristal palasa” se vinuo u sedlo, krenuo u pravcu kolibe gde je dohvatio uzde još nečijeg konja da bi zatim i on u galopu napustio poprište borbe.

Nekoliko minuta kasnije utihnuo je i topot kopita koji je do tada odjekivao uskim klancem. Šejn je lagano počeo da se spušta prema kolibi. Kada je ugledao osobu u svetlom odelu kako puzi prema revolveraševom beživotnom telu sve mu je postalo jasno. Vrhom čizme namerno je udario o kamen da bi ga on čuo. Čovek u svetlom odelu se munjevito uspravio i uperio revolver u Šejna koji se glasno nacerio.

— Hej, Mek, nećeš valjda starog drugara da upucaš?!

Video je kako je Mek Koli sa olakšanjem spustio revolver da bi odmah zatim počeo da se tetura. Pre nego što je Šejn uspeo da mu priđe, Mek Koli se stropoštao na zemlju, udarivši licem o peskovito tlo.

Šejn se u nekoliko koraka našao kraj njega. Najpre je kratko pogledao čoveka koji je ležao pored Mek Kolija. Njegov lik je već video negde u Tumbstonu, ali nije znao tačno o kome se radi. Ležao je mrtav u žbunju pošto ga je Mek Kolijev metak pogodio negde u predelu srca.

Kada se primakao Mek Koliju video je da je ranjen u levo rame. Iz otvora na ledima neprekidno je navirala krv. Svetla jakna je već bila sva natopljena krvlju.

U tom trenutku, Mek Koli je počeo da dolazi svesti. Šejn mu je pomogao da se podigne na noge.

— Sigurno bi se i sam odavde izvukao, zar ne? — procedio je Mek Koli dok su mu se usta razvukla u širok osmeh. — Ovako ćeš opet morati da izigravaš mog spasioca. Šejne.

— Šta je bilo u Tumbstonu? — zapitao je Šejn.

Mek Koli mu je u kratkim crtama prepričao razgovor sa Donom Vilson. Šejn je bio prilično začuđen, pošto nije verovao da će žena osetiti grižu savesti nakon Tejtove smrti. A naročito zbog toga što će ovako morati da računa sa time da će se i njoj suditi zbog lažne izjave koju je dala šerifu Erpu.

— Dona se nalazi u velikoj opasnosti — izustio je Mek Koli, napravivši pri tome bolnu grimasu. — Moramo što pre da se vratimo u Tumbston.

Mek Koli je hteo da krene prema izlazu iz doline gde su on i Šejn ostavili svoje konje, ali snaga ga je polako izdavala i ponovo se onesvestio.

Šejn je pojurio prema Vilerovom zaklonu u čijoj blizini je pronašao njegovog konja. Skočio je u sedlo i poterao konja prema mestu gde je ostavio svog mrkova. Ne pronašavši ga tamo, Šejn je već bio pomislio da ga je Gredi odveo sa sobom kada je začuo njegovo njištanje u malom procepu koji se ni-

je video sa izlaza iz doline. Pored Šejnovog mrkova nalazio se još jedan konj koga je Mek Koli očigledno iznajmio u Tumbstonu.

Uhvativši ih za uzde, Šejn je odgalopirao nazad do Mek Kolija. Prebacio ga je preko sedla i tako privezao da nije postojala opasnost da uz put padne sa konja. Nije imao vremena da se pobrine za dvojicu poginulih pošto je što pre morao da stigne do doktora da Mek Koli ne bi iskrvario. Rešio je da po dolasku u Tumbston smesta obavesti Virdžila Erpa koji će se pobrinuti za Gredijeve prijatelje kojima ionako nije bilo pomoći.

XXV

U gradu je vladala neka zastrašujuća tišina. Ljudi su nemo stajali na ulici i pogledom pratili Šejna i svezanog Brajana Mek Kolija koji se ponovo bio osvestio.

Šejn ga je odveo do doktora koji je stanovao u 6. ulici u neosrednoj blizini „Bird Kejdž” pozorišta.

Kada je Šejn izašao iz doktorove kuće, na vratima pozorišne zgrade pojavila se sva usplahirena Mej Devenport. Šejn je razvukao usta u širok osmeh. Znao je vrlo dobro kako izgleda. Bio je sav garav, a odeća mu je bila iskidana posle provlačenja kroz trnovito rastinje. Gredijev hitac ga je bio očešao dok se još nalazio u kolibi tako da su se kod vrata na levom ramenu videli jasni tragovi ranjavanja na koje Šejn uopšte nije obraćao pažnju.

Pre nego što je Mej uspela bilo šta da izusti, Šejn je upitao: — Da li si videla Česa Gredija, Mej?

— Samo Džonija Ringa — odvratila je ona odmahnuvši glavom.

Začuvši ovo ime Šejn se namrštio. Dok su se vraćali u Tumbston Mek Koli je uspeo još da mu kaže da su ona dvojica koji su pobegli iz doline bili Džoni Ringo i Kurli Bil.

— Gde je on sada?

— Preko kod Kejt — odgovorila je Mej, pokazujući u pravcu ulice Alan.

Šejn je tiho zviznuo kroz zube pošto su Kejt i Dok Holidej dugi niz godina bili nerazdvojni par. Dok će sigurno poludeti kada bude saznao da se Ringo u njegovom odsustvu nalazio kod Kejt.

— Da li je i Kurli Bil bio sa njim?

— Ne, bio je sam.

Ne razmišljajući mnogo Šejn se uputio prema kući Dokove prijateljice. Možda će Ringo moći da mu kaže gde se Gredi krije. Kada je stigao do kućice na kraju ulice Alan, ugledao je Ringovog iznurenog konja. Začuvši u unutrašnjosti kuće tihe glasove Šejn je, ne oklevajući ni časa, nogom razvalio vrata. Džoni Ringo je ispustio Kejt iz zagrljaja i okrenuo se u pravcu odakle je dopirala buka. Šejn je video kako je revolveraševa ruka pošla prema dršci revolvera da bi se na pola puta zaustavila kada je ovaj u Šejnovim rukama ugledao „remington” uperen u svoje grudi.

Šejn je na Ringovim usnama ugledao izraz olakšanja po-

što je ovaj očigledno bio srećan što vidi njega, a ne Doka Holideja pred sobom.

— Šta hoćeš od mene, Šejne? — procedio je Ringo.

— Hteo sam da ti kažem da ćeš sledeći put kada budeš pucao na mene završiti kao i Viler i onaj tvoj drugar koga si onako kukavički ostavio kod Vilsonove kolibe — odvratio je Šejn. — Gde je Gredi?

— Nemam pojma! Izgubio se negde dok smo se vraćali u grad — odgovorio je Ringo slegnuvši ramenima.

Bio je očito čvrsto uveren da ga Šejn neće ubiti kada je otvoreno priznao da je do maločas bio u dolini. Šejn je još neko vreme nemo zurio u njega da bi zatim mirno krenuo prema vratima, ne propuštajući da krajičkom oka motri na svaki Ringov pokret.

— Šejne... — začuo je Ringov glas kada je već bio na vratima. — Bio bih ti zahvalan ako nikome ne kažeš da si me našao kod Kejt.

— To je tvoj problem, Ringo. Zašto ne isteraš stvar sa Dokom na čistac? Da se možda ne plašiš da je prebrz za tebe?

Ringo mu na ovo ništa nije odgovorio tako da je Šejn izišao na ulicu gde je uzjahao mrkova i krenuo prema doktorovoj kući da bi vratio Mek Kolijevog konja u štalu.

Iz pozorišta je dopirala nesnosna galama koja je nadjačavala muziku. Šejn se na to nije osvrtao. Svu svoju pažnju usredsredio je na ulazna vrata „Kristal palasa”. Bezbroj očiju ga je znatiželjno pratilo dok je ulicom jahao prema „O.K. Koralu”, gde je štalskom momku predao uzde oba konja.

U šerifovoj kancelariji nije gorelo svetlo što je bio jasan pokazatelj da se braća Erp još nisu vratili iz potere za pljačkašima poštanske kočije. Šejn se polako uputio nazad prema „Kristal palasu”. Ljudi su se nemo sklanjali u stranu dok je prolazio pored „Hafordovog saluna” i „Hačinsonovog bilijar-saluna”. Svuda je vladala gotovo avetinjska tišina. Čak ni iz „Kristal palasa”, inače najposećenijeg mesta u Tumbstonu, nisu dopirali nikakvi glasovi.

Kada je Šejn ušao unutra imao je utisak kao da su svi samo njega čekali. Pitao se da li je Gredi ovde i da li motri iz prikrajka da bi u pravom trenutku mogao da ga smakne iz zasede?

Međutim, niko nije pokušavao da ga zaustavi dok je pored šanka lagano koračao prema vratima u dnu saluna. Kada je zatvorio vrata za sobom. Šejn je na trenutak oslušnuo reagovanje okupljenog sveta. Nastao je opšti metež tako da Šejn nije uspeo da razazna ni jednu jedinu reč.

U uskom hodniku iz kog su stepenice vodile na sprat gorelo je nekoliko petrolejskih lampi. Šejn je oprezno krenuo stepenicama gore. Stigao je do još jednog isto onako uskog hodnika iz kog se očigledno ulazilo u nekoliko prostorija. Prišao je prvim vratima i naglo ih otvorio. Zavirio je kratko u tamu prostorije da bi ih odmah zatim ponovo zatvorio. Ruka mu se našla na dršci „remingtona” kada je iza sledećih vrata začuo tihe korake. U sledećem trenutku vrata su se malo otvorila i Šejn je pred sobom ugledao preplašeno lice Done

Vilson. Bila je toliko uplašena i iznenađena što je pred sobom ugledala Šejna da je prosto zanemela.

— Da li je Gredi tu negde? — upitao je Šejn.

Gotovo skamenjena od straha, Dona Vilson je jedino uspela da odmahne glavom.

— Razgovarao sam sa Mek Kolijem, gospodo Vilson. Sve mi je ispričao tako da vas molim da mi kažete istinu pošto ćete u protivnom i vi biti u velikoj opasnosti.

Šejn je video da je Dona Vilson nakon ovih njegovih reči prebledela i kako je htela ponovo da nestane u sobi, Šejn ju je zadržao. Ščepavši je levom rukom za mišicu.

— Gde se nalazi Gredijeva soba?

Dona Vilson je počela da se trese od straha dok je glavom pokazivala prema vratima pri samom dnu dugačkog hodnika.

— Pođite sa mnom — promrmaljao je Šejn. Odvukao je do Gredijeve sobe koja je bila zaključana. Ne oklevajući mnogo, Šejn je jednostavno nogom razvalio vrata pri čemu je Dona Vilson užasnuto kriknula.

— Hajde, ulazite unutra i upalite svetlo — naredio joj je Šejn glasom koji nije trpeo pogovor.

Šejn se pitao gde je Gredi. Da li je bio toliko prestravljen da nije smeo da se pojavi u Tumbstonu? Kada je Dona Vilson konačno drhtavim prstima uspela da upali petrolejsku lampu, Šejn je ušao u sobu. Prvo što je uradio bilo je da pogleda pod Gredijev krevet. Nije bio nimalo iznenađen kada je tamo otkrio do vrha napunjene bisage za koje je unapred znao šta se u njima nalazi.

Dona Vilson je iskolačenih očiju zurila u gomilu srebrnih pezosa koji su počeli naprosto da kuljaju iz bisaga dok ih je Šejn izvlačio ispod kreveta. Opipavši bisage, Šejn se uverio da se unutra nalaze i one dve zlatne poluge o kojima mu je Mek Koli pričao.

— Ovo je Gredi ukrao onoj dvojici koje ste optužili da su vas silovali — rekao je Šejn, ugledavši Donino iznenađeno lice.

Dona Vilson je samo tiho zajecala.

— A sada ugashite svetlo i vratite se u vašu sobu. Zaključajte vrata za sobom i ne puštajte nikoga unutra. Imate li tamo neko oružje?

Ona klimnu potvrdno glavom.

— Odlično. Nemojte oklevati da ga upotrebite ako se Gredi slučajno pojavi i pokuša da provali unutra. Recite, da li postoji mogućnost da izađem odavde, a da ne moram da prođem kroz salun?

— Da, ja ću vas odvesti do sporednog izlaza — prošaputala je ona.

XXVI

Šejna je najviše mučilo pitanje gde se Gredi izgubio. Bilo je malo verovatno da je jednostavno nestao iz Tumbstona; pošto čovek poput njega sigurno ne bi propustio da prethod-

no pokupi bisage sa zlatom i pezosima, koje su se sada nalazile u Šejnovoj hotelskoj sobi.

Čekao je da se Gredi pojavi skriven u nekom mračnom ulazu nasuprot „Kristal palasa”. Nakon što se presvukao, izgledao je koliko-toliko pristojno. Ispostavilo se da je rana na vratu potpuno bezazlena tako da sem slabog peckanja nije ništa više osećao.

Izenada se odnekud začuo topot kopita. Napustivši svoje skrovište Šejn se zagledao niz ulicu Alan na čijem kraju se pojavila grupa od desetak jahača, koji su se svi do poslednjeg zaustavili pred šerifovom kancelarijom. Do Šejnovih ušiju dopirali su odsečni glasovi nekolicine njih. Šerif Džon Behan je izgleda zbog nečeg bio van sebe od besa tako da je iznenada poterao svog konja u pravcu iz kog su maločas dojahali. Trojica drugih su krenuli za njim.

Preostali jahači su ih još izvesno vreme posmatrali da bi nakon toga kao na komandu sjahali sa konja.

Šejn se uputio prašnjavom ulicom prema njima. Začuvši bat Šejnovih teških čizama, jedan od njih se okrenuo odmevši ga hladno svojim sitnim očima.

I u Šejnovim očima se pojavio taj gotovo istovetan bezizražajan pogled prouzrokovan činjenicom da se on i Dok Holidej nisu baš trpeli.

Virdžil Erp je upravo svlačio svezanog čoveka sa sedla kada je ugledao Šejna.

— Da li su Klejtonovi još ovde, Šejne? — upitao je on.

— Nisu. Jedino se još Ringo mota tu negde po gradu.

Dok Holidej se trgao, začuvši Ringovo ime. Bez ijedne reči užurbano se uputio niz ulicu Alan.

— Moram da razgovaram s vama, Erpe — reče Šejn, obraćajući se gradskom šerifu.

— Najbolje bi bilo da dođete sutra, Šejne — procedio je Vajat Erp koji se nalazio pored svog najmlađeg brata Morgana i koji je u tom trenutku pružao uzde svoga šarca Frenku Lesliju. Bat Masterson i Maršal Vilijams, agent kompanije „Vels-Fargo” su već bili kod ulaza u šerifov ured.

— Da li je ovaj ubio kočijaša? — upitao je Šejn pokazujući prema svezanom zatvoreniku.

Virdžil Erp klimnu glavom.

— Pronašli smo ga kod Redfildovih. Luter King nam je sve detaljno ispričao, odavši pri tome i sve ostale koji su učestvovali u napadu na kočiju. Ubrzo ćemo i njih pohvatati.

Vajat Erp nije mogao, a da se ne nasmeje dok je iznosio još neke detalje pljačke.

— Zamislite samo, Šejne, ovi nespretnjakovići nisu bili u stanju čak ni da zaustave kočije — reče Vajat Erp kroz smeh. — Nakon što su smakli kočijaša Filpota, Bob Paul je

preuzeo uzde i uspeo je da im umakne. Mora da će se Klejtonovi pojesti od besa kada to budu saznali.

Šejn nije na ove njegove reči ništa odgovorio. Znao je za otvoreno neprijateljstvo koje je postojalo između Klejtonovih i braće Erp, ali to nije bila stvar koja bi se njega tičala.

Kada su braća Erp i ostali iz potere ušli u šerifovu kancelariju, Šejn je krenuo za njima. Pošlo mu je za rukom da na trenutak odvuče Virdžila Erpa u stranu i da mu u kratkim crtama ispriča kako je Dona Vilson lažno svedočila i kako je sada spremna da tu svoju izjavu povuče, a ujedno i da ispriča šta se u Vilsonovoj kolibi uistinu dogodilo.

— Gredi je, dakle, ubio Džeka Vilsona? — procedio je ovaj.

Šejn klimnu glavom.

— Dona Vilson, međutim, tvrdi da je to učinio u samoodbrani — dodao je Šejn.

— Sve mi se čini da naša dražesna gospođa Vilson opet laže — procedio je Virdžil Erp ljutito.

— Sumnjam, šerife — odvratio je Šejn. — Trebalo je malo bolje da pogledate unutrašnjost kolibe, pa da pronađete ono što sam ja sledećeg dana pronašao. U zidu nasuprot ulaznih vrata otkrio sam dva metka od kojih je na jednom bilo tragova krvi. Džek Vilson je sigurno ranio Gredija pre nego što ga je on ubio.

— Ali čemu onda čitav onaj cirkus sa one dve skitnice?

— I za to postoji objašnjenje, šerife. Gredi je naime video kako su u blizini Tumbstona zakopali bisage pune srebrnih pezosa. Nakon što je jedan od njih poginuo ovde na ulici a drugi skoro završio na vešalima, Gredi je mirno otišao i pokupio ih.

— Odakle vi sve to znate? — upitao je Virdžil Erp namrštivši se.

— Zasada vam ne mogu reći od koga sam sve to saznao, Erpe — odvratio je Šejn. — Trebalo bi što pre da ga uhapsite, pošto je maločas sa svojim ljudima pokušao i mene da likvidira. Siguran sam da će se uskoro vratiti da pokupi plen. Ukoliko sazna da je Dona Vilson spremna da povuče izjavu moglo bi se desiti da pokuša i nju da ubije.

— Sto mu gromova, Šejne, pa ja valjda imam preča posla nego da jurim ljude koji se vama učine sumnjivim! — dreknuo je Virdžil Erp, lupivši snažno šakom o sto.

— Ako ništa drugo onda bar povucite poternicu koja je raspisana za čovekom koji je pobeo iz zatvora.

— O kakvoj vi to poternici govorite?

Šejn ga je začuđeno pogledao. Virdžil Erp očito u nekim trenucima nije suviše ozbiljno shvatao svoj poziv čim do sada

nije raspisao poternicu za Brajanom Mek Kolijem. Verovatno je i suviše bio preokupiran problemima koji su mučili klan Erpovih.

Uvidevši da Mek Koli ne treba da strahuje da će ponovo biti uhapšen ukoliko se sazna njegov identitet, Šejn je napustio šerifovu kancelariju.

U ulici Alan se okupilo dvadesetak ljudi koji su o nečemu žučno raspravljali. Na osnovu njihovih reči, Šejn je zaključio da braća Erp nisu imali samo prijatelje u Tumbstonu. Neko od okupljenog sveta je otvoreno izneo svoju sumnju da su oni, u stvari, umešani u napad na poštanske kočije, a da je Dok Holidej koji se u vreme prepada nije nalazio u Tumbstonu ubio kočijaša Bada Filpota.

Ne obraćajući više pažnju na razgovore koji nisu prestajali Šejn je produžio dalje pošto ga se sukob između Klejtonovih i braće Erp ni najmanje nije ticao.

Osoba koja je u ovom trenutku njega najviše zanimala bio je Čes Gredi. Šejn je bio rešen da ga strpa iza rešetaka zbog toga što je kukavički, s leđa, ubio Buča Tejta i što je malo nedostajalo pa da zbog njega pomahnitala rulja linčuje Brajana Mek Kolija.

Dok je prolazio pored „Hačinsonovog bilijar-saluna“ Šejn je krajičkom oka primetio neki pokret u prolazu između dveju obližnjih kuća. Kada je prišao bliže ugledao je Gredijevog vranca koji je stajao sav iznuren i prekriven prašinom privezan za ogradu. Osvrnuvši se oko sebe Šejn je ustanovio da ga od dvorišta „Kristal palasa“ deli jedino niska drvena ograda. Uspeo je bez većih poteškoća da je preskoči i našao se u tami dvorišta, odakle mu je posebnu pažnju privukao osvetljen prozor na spratu iza kog je ugledao nečiju senku. Odmah zatim učinilo mu se da je začuo prigušen ženski krik. Bez mnogo oklevanja je jurnuo prema sporednom ulazu u zgradu „Kristal palasa“.

XXVII

Dok se penjao na sprat iznad „Kristal palasa“, Šejn je preskakao po nekoliko stepenica odjednom da bi što pre stigao do sobe u kojoj su se očigledno zajedno nalazili Čes Gredi i Dona Vilson.

Kada se pojavio u hodniku dočekao ga je prasak Gredijevog revolvera. Metak mu je fuknuo iznad glave i zario se u zid iza njegovih leđa. Već u sledećem trenutku Šejn je munjevito potegao svoj „remington“, uperivši ga u pravcu odakle je došao pucanj. Šejnov kažiprst se već bio zgrčio oko obarača, ali kada je začuo Donin prodoran krik kad se iznenada pojavila u hodniku, pošlo mu je ipak za rukom da u magnovenju spusti revolver tako da se hitac zario u patos ispred njenih nogu.

Samo trenutak kasnije, u hodnik je izašao i Gredi, držeci Donu Vilson čvrsto priljubljenu uz sebe kao zaštitu. Levom rukom joj je stezao vrat dok se ispod njenog pazuha nazirala Gredijeva desnica u kojoj je grčevito stezao revolver.

— Baci tu pucaljku iz ruku, Šejne! — dreknuo je on.

Šejn nije imao drugog izbora sem da ga poslušaj, ukoliko nije želio da ugrozi život Done Vilson. Njegov „remington” se uz glasan tresak našao na drvenom podu.

Krajičkom oka Šejn je pogledao prema vratima koja su vodila u sobu udovice starog Džeka Vilsona. Ništa nije ukazivalo na to da je Gredi silom provalio unutra.

— Da sve ovo nije možda samo vešto odglumljeno? — upitao se Šejn. Jedan pogled u Donine prestravljene oči bio je, međutim, dovoljan da ga razuveri.

— Gotov si, Gredi! — procedio je Šejn. — Predaj se! gospoda Vilson će potvrditi da se radilo o samoodbrani.

— Mene nećeš prevariti, Šejne — odvratio je Gredi dok mu se lice nekako čudno iskrivilo. — Pokupiću...

— Ako si mislio na pezose i zlato, mogu ti reći da se oni ne nalaze više pod tvojim krevetom.

Kada je ugledao kako je Gredi kao skamenjen zastao, Šejn je na trenutak pomislio da će se ovaj uistinu predati. Ali, već u sledećem trenutku njegove oči su počele ljutito da sevaju. Šejn je munjevito skočio u stranu kada je Gredijev revolver počeo da bljuje vatru. Jedan metak mu je flijuknuo pored uha. Ipak, uspeo je da se u padu domogne svog „remingtona”.

Gredi nije imao vremena da ponovo nanišani, pošto ga je Dona Vilson svojom visokom potpeticom snažno udarila po nozi. Gredi je bolno jauknuo, ispustivši Donu iz ruku. Šejn je upravo čekao tako nešto, pa da povuče obarač. „Remington” je zagrmio, pogodivši Gredija u desno rame. Sledeći metak je bio namenjen kockarevoj desnoj šaci u kojoj se još uvek nalazio revolver, ali, ovaj se iznenada pokrenuo u želji da pogodi Šejna tako da ga je hitac pogodio ravno u stomak. Čes Gredi je bio mrtav još pre nego što se skljojao na pod.

Začuvši korake iza svojih leđa, Šejn se munjevito okrenuo i primetio barmena sa sačmaricom u rukama. Kada je pred sobom ugledao Šejna hteo je da povuče okidač, ali Šejn mu je jednim udarcem noge izbio oružje iz ruku.

— Do đavola, Dona, recite svojim ljudima kako stvari stoje. — dreknuo je Šejn dok je držao barmena na nišanu. — A ako vas Virdžil Erp uskoro ne potraži, potražite vi njega i dajte ovoga puta pravu izjavu da bi svi ljudi u Tumbstonu saznali istinu.

Ne sačekavši Donin odgovor, Šejn je napustio „Kristal palas”. Bio je svestan da bi trebalo što pre da napusti i Tumb-

ston da i sam ne bi bio uvučen u obračun Klejtonovih i braće Erp. Otišao je, međutim, najpre kod doktora u čijoj kući se oporavljao Brajan Mek Koli. Kada mu je Šejn ispričao šta se dogodilo, Mek Koli je hteo da ustane iz postelje i da ode kod Done Vilson da bi u ovim teškim trenucima mogao da joj pomogne. Šejn je ipak nekako uspeo da ga ubedi da to može da sačeka i sutrašnji dan.

Odmah zatim krenuo je da potraži Mej Devenport. Ali u pozorištu su mu rekle da više nije tu. Vrativši se pomalo razočaran do hotela „Kosmopoliten”, Šejn se nosio mišlju da još iste noći napusti Tumbston. Onda je u svom krevetu otkrio Mej kojoj nije trebalo mnogo da ga ubedi da tek sledećeg jutra krene dalje.

K R A J

HOGAR STRAŠNI

by
DICK BROWNE

DOLAZITEEE NA RRRIVIERRRRU
POSLOVNOOO ILI RRRADI
PROVODAAA ?

PA TAKO, I JEDNO I
DRUGO...

© King Features Syndicate, Inc., 1977 World rights reserved

7-2-B DICK BROWNE

©King Features Syndicate, Inc., World rights reserved.

ZA VAŠ ODMOR I ZABAVU

WESTERN ROMANI

SVAKOG 3. U MESECU
VAJAT ERP

SVAKOG 16. U MESECU
ŠEJN

SVAKOG 7. U MESECU
DOK HOLIDEJ

